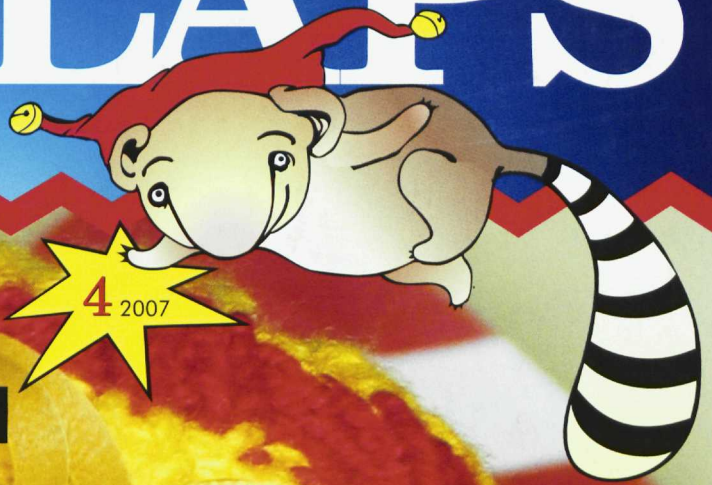

Hind 23 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

Gwen Stefani

Aigi Vahing & Jüri Nael

Läki
Lutsu
majja!

Põnev Põlev
Pööning

Sten Roosi
võistluse
võitjad

Lihavõtte-
ilutegu

Aprill!

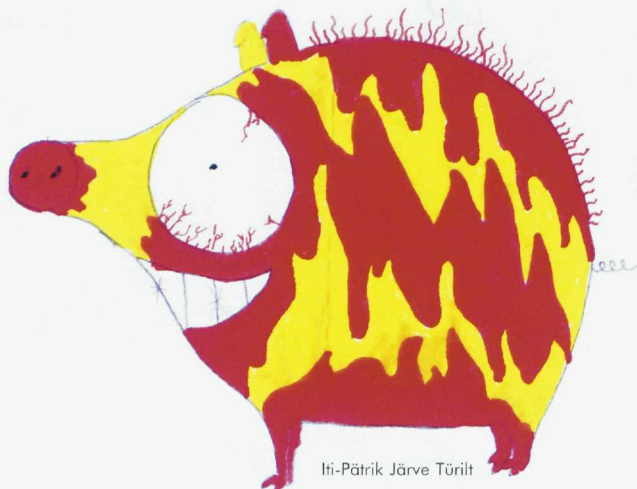
Meie
nimelood

Kogu tõde
kuldnokast

Jüri Nael
oli poisina
naaskel

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

A-prilliseast

Jah, algava aprilliga
kõik pörsad käivad prilliga.
Neil peentel rõngassabadel
on rõngad nüüd ka nabadel,
on rõngaga nii kõrv kui kärss
ja koht, kus vaikib meie värss.

Sea moodi elu on neil hea,
sest terve aasta meil on sea...

Ja pörsastel on iga just,
kus peas on tuhat sigadust...

Ei, jutt ei käi meil grilliseast,
vaid vanast heast aprilliseast!

Ja et saaks ära öeldud kõik:
"aprill" on pörsa keeles "ruik"!

Mais mässab ta paukmaisiga -
siis on ta hoopis mai-siga!

Leelo Tungal

NB!

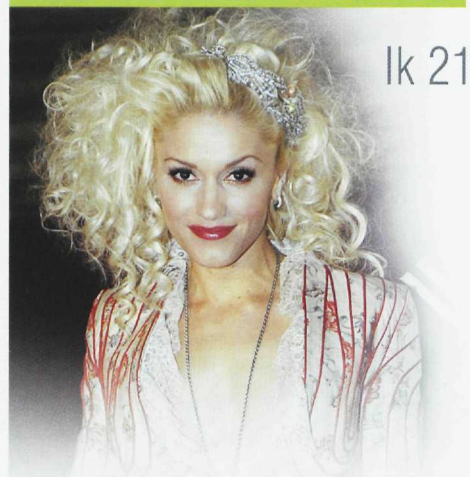
Sellesse numbrisse

tungis sisse 5 kirjukõrvalist JÄNKUT!

Nende leidjate vahel loosime välja lõbusaid auhindu!

WWW.LASTEKAS.EE

- 3 Siiri Laidla, Leelo Tungla, Mihkel Põdra, Kristo Heinoja luulet
- 4 Volli tuulelohe lugu
- 5 Aprillitegemistest
- 6 Kunst: Pinocchio maskid
- 7 Skaudilaagrist
- 8 Kirjalaps
- 9 Tiit Kändler lumemehest
- 10 Marek Simpsoni söögiisujutt
- 12 Aprilliin
- 13 Naeru-uss
- 14 Oma sulega Jim Tilk
- 15 Ande mustkunstilugu
- 16 Westholmi kirjalapsed
- 17 Anneli Orgusaar käis pöönimas
- 18 Muinas-Julledele!
- 19 Oi, kui õudne!
- 20 Peep Veedla kuldnokast
- 21 Poster 1 Gwen Stefani
- 22 Poster 2 Superstaarus
- 25 Kirjanurk
- 26 Aprill – astumiskuu
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Liina Ristoja Oskar Lutsu majast
- 30 Lully Gustavsoni kukemeisterdus
- 31 Meie nimede lood
- 33 Suur vahetund
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Sabina Zinovjeva koerte spordikoolis
- 37 Steni võistluselt: Tanel Simon, Aana-Liisa Kaste
- 39 Järjehoidja
- 40 Anneli lihavõtteilutegu
- 41 Pop: Gwen Stefani
- 42 Juttu Jüri Naelaga
- 43 Lego

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"
Harju 1, 10146 Tallinn Tel. 631 44 28
Hea.Laps@mail.ee

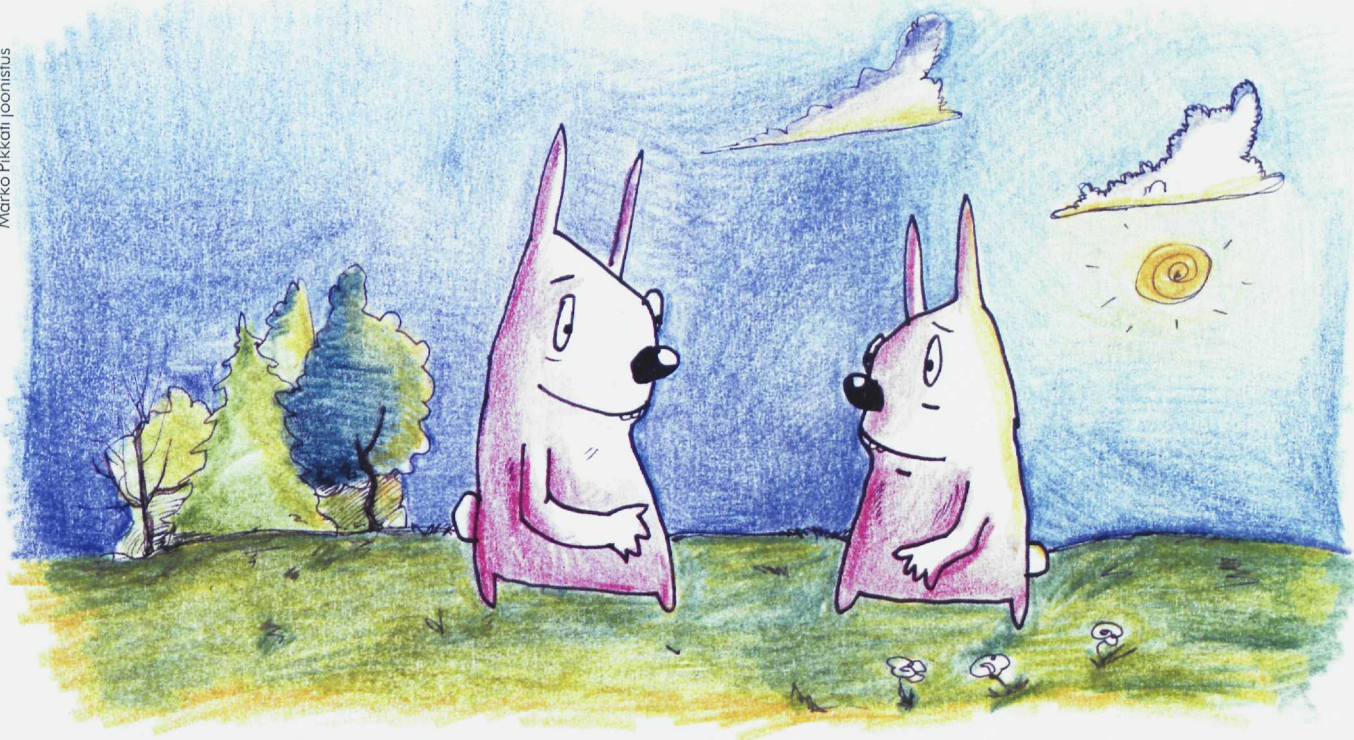
Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levijuht Britta Korzets, britta@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kalt, vivika@healaps.ee

Kevad talvel

Kevad, täna tundsin sind ära
karge hommiku päikesesäras,
kuskil välkus su siitskleidisaba,
olid lähedal, vallatu, vaba.
Mulle ronisid kasukapõue,
tegid kõdi ja kutsusid õue.
Seal ma küpseid jääpurikaid nopin,
lumehangesid taskusse topin.
Pajupungade unenäod võtan,
sooja tuppa neid vaatama tõttan.
Kevad, sulle teen salaja silma:
jääme ootama sulailma.

Siiri Laidla

Kevad

Kevad, see on ilus aeg,
talvest ärkab loodus ka,
välja tuleb sinilill,
kasvab siis, kui meil on külm.

Päeval särab päikene,
hea, kui tuleb äikene.
Läheb väljas soojemaks,
inimesed rõõmsamaks.

Kristo Heinoja Lähte Gümnaasiumi 4a klassist

Imelik talv

Küll nüüd talv on imelik,
maad katab aina vedelik.
Ilm on nagu lõunamaal.
Kas varsti maa peal ujub vaal?
Siil vist magama ei jäänud,
karu uinuma ei läinud..
Koopad metsas vesised
toiduvarud kesised..
Mis neist loomadest küll saab?
Vesi maad meil ujutab?
Kas siis põdrad metsa all
ja väike armas kitsetall
üldse saavad leida koha
kuhu heita ööseks maha?

Mihkel Pöder Kehra Keskkooli 4. klassist

Aprill

„Mayday, mayday!“ karjub hoovis lumemees!
Kerelt valge — aru poolest tume mees!
Pangu ninaporgandile prill:
pole mai, vaid hoopiski aprill!

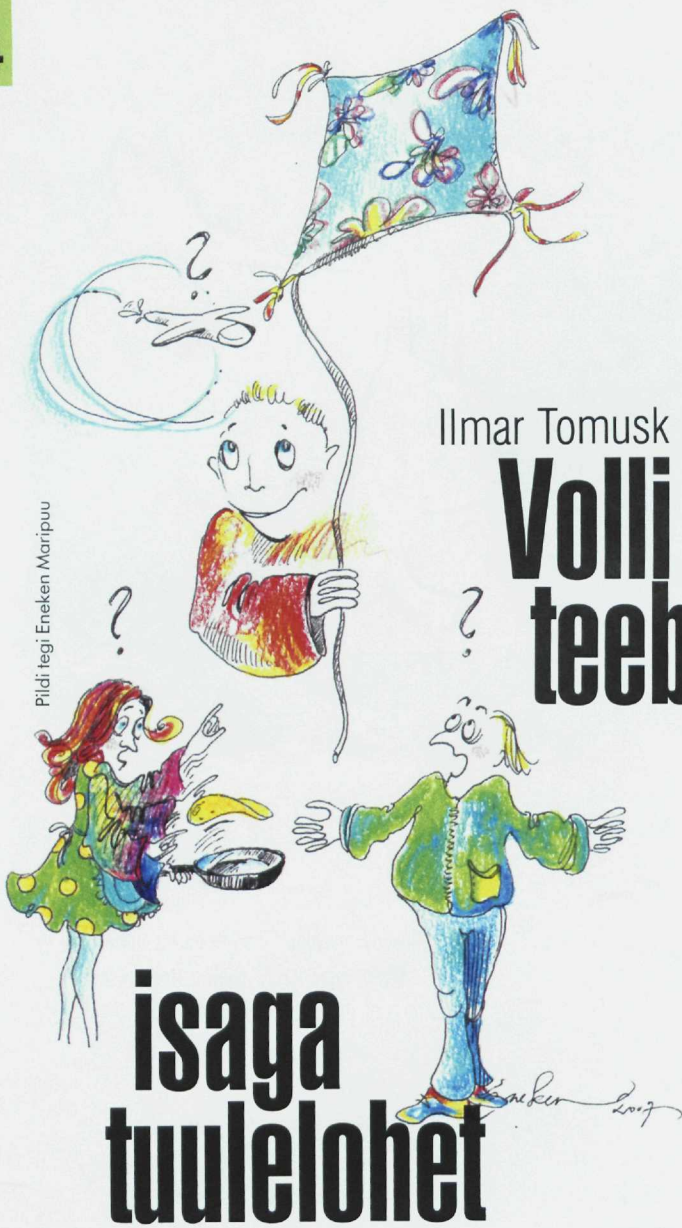
Lumemees on ilmselt kaalu jälginud,
nägu teisel kitsejäljeks nälgunud...
Kui tal päiksepaistest tekkis stress,
öelgu parem otse: ES-O-ES!
Sosssss...

Leelo Tungal

Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali ja
Hasartmängumaksufondi

Suur aitäh Haridus- ja
Teadusministeeriumile,
kes tellis ajakirja 585-le koolile!

Pildi tegi Eneken Maripuu

isaga tuulelohet

Volli, mis sa arvad, kui me ehitaksime koos ühe tuulelohe?" pakkus isa laupäeva hommikul. "Ehitame muidugi," oli Volli kohe nõus, sest talle meeldis koos isaga igasuguseid asju ehitada. Isa selgitas veel, et ta peab internetist otsima mõne lihtsama tuulelohe joonised, sest kui ilma joonisteta teha, siis ei hakka lohe lendama. Isa istuski arvuti taha ja hakkas jooniseid otsima. Volli läks kööki mahla jooma ja järsku tuli talle meelde, et kui ta isa ja emaga ükskord Stroomi rannas jalutamas käis, nägi ta seal ühte kandilist tuulelohet lendamas. Volli leidis, et sellise saaks ka ilma joonisteta valmis teha. Isa trükkis internetiotsingusse igasuguseid eesti- ja ingliskeelseid sõnu sisse ja kratsis vahepeal kukalt, sest lihtsa tuulelohe jooniseid oli raske leida. Samal ajal hakkas Vollile silma, et kööginurgas laual seisis ema suur vesipalm. Palmi varred olid pikad ja peenikesed ja Volli mõtles, et nendest saaks ehitada tuulelohe raami. Poiss nõusid palmi suure noaga maha ja löikas kõik neli vart ilusti ühepikkuseks. Siis

kleepis ta need läbipaistva kleplindiga ottest kokku ja sai peaaegu ruudukujulise raami. Nüüd oli vaja leida midagi, mida raami peale kleepida. Vannitua kardin sobis selleks ideaalselt. Tervet kardinat ei läinudki vaja, piisas alumisest otsast. Volli pani kõik asjad kõõgi põrandale ritta, löikas siis kardinatüki parajaks ning kleepis selle kleplindiga lohe raami külge. Isa oli vahepeal leidnud ühe poolakeelse purilendurite õpiku, aga tuulelohe jooniseid seal kahjuks ei olnud. Seetõttu surfas ta internetis edasi, et lapsele ikka korralikud joonised saada. Volli aga oli vahepeal rõdul käinud ja sealt hästi pika jupi pesunööri leidnud. Pesupulgad pani ta ilusti rõdunurka tühja purki, rätikud ja linad aga riputas rõduäärele kuivama. Kõõgis sidus Volli kaks lühikest nõõrijuppi lohe kahe nurga külge ja kinnitas pika nõõri nende otsa. "Valmis," hüüdis ta isale, "lähme lennutama."

"Mis asi on valmis?" küsis isa teisest toast vastu. "Lohe on valmis, lähme lennutama," kordas Volli oma sõnumit. Isa kargas tooli pealt püsti ja tormas kööki. "Aga Volli," ütles isa tõsise häälega, "tuulelohe tegemine on väga täpne töö. See on millimeetrite mäng, et kas hakkab lendama või ei hakka. Ja meil pole veel korralikke jooniseidki."

"Aga proovime ikka," nurus Volli, "ma nägin sellega nii palju vaeva."

"Jah, muidugi," torises isa kella vaadates. "Oma kaheksa minutit. Poole tunniga saaksid sa vist juba lennuki valmis," turtus ta. "Aga olgu, sõidame Stroomi."

Volli keris nõõri endale rõõmsalt käe ümber ja vudis isa järel autosse. Stroomi rannas oli sel hommikul päris korralik tuul. Volli keris nõõri lahti. "Ma olen kindel, et see ei hakka lendama, see on sul ilma joonisteta tehtud," lausus isa veendunult. Volli aga arvas teistmoodi. Ta pani lohe maha, jooksis natuke eemale ja sikutas nõõrist. Siis nägi isa, kuidas vesipalmi vartest ja vannitua lillelisest kilekardinat kaheksa minutiga ja täiesti ilma joonisteta ehitatud tuulelohe tõusis tasapisi taeva poole ning jäi sinna kenasti hõljuma. "Vaata, isa, see lendab küll," kilkas Volli. "Lendab jah," ütles isa ja jäi, suu lahti, puude latvade kohal rahulikult hõljuvat tuulelohet põrnitsema. "Ma ei saa aru, kuidas see võimalik on," arutles ta omaette. Kui isa ja Volli koju tagasi jõudsid, oli ema just poest tulnud ja küpsetas pannkooke.

"Kus te käisite?" päris ta isa ja Volli käest. "Minu tehtud lohet lennutamas," oli Volli uhke. "Isa!" karjatas ema järsku ja vaatas oma kalli vesipalmi potti, "Mis siin on juhtunud?"

"Ma leiutasin sellest tuulelohe," ütles Volli vaikselt ja vaatas pisut süüdlaslikult maha.

"Aga sina, isa, kus sina siis sel ajal olid?" oli ema pahane.

"Ma olin internetis ja otsisin Vollile tuulelohe jooniseid," pomises isa vaikselt. "Aga hakkame hoopis pannkooke sööma, muidu jahtuvad ära," pakkus ta.

Kui Volli oli esimesed kaks suurt pannkooki ära söönud ja tema kõht hakkas juba täis saama, vaatas ta isale otsa ja ütles täiesti tõsiselt: "Kui me oleme pannkoogid ära söönud, siis hakkame lennukit ehitama, eks ju?"

"Mis asi on valmis?" küsis isa teisest toast vastu. "Lohe on valmis, lähme lennutama," kordas Volli oma sõnumit.

Sinu suhted aprillitegemisega?

Loodusteadlane Aleksei Turovski:

Loomaaiaga naljatavad esimesel aprillil paljud: antakse näiteks oma sõbrale telefoninumber ja öeldakse, et Karu, Orav, Ilves või Hunt palus helistada. Selliste perekonnanimedega inimesi on paljude tutvusringkonnas. Aga loomaaiatöötajad, kellel palutakse Karu või Orav telefoni juurde kutsuda, vastavad tavaliselt, et kahjuks ei lubata neil puurist lahkuda...

Mina ise püüdsin kord matkida

ühte inglaste aprillinalja: nimelt teatas BBC raadiojaam kunagi 1. aprillil Londoni elanikele, et loomaaiast laskis jalga noor krokodill ja jõudis oma eksirännakutega Southamptoni. Troopilise loomakese jaoks oleks hädasti vaja kuuma vett, et ta ära ei külmuks. Tuhanded londonlased tormasid kuumaveekannudega kohale, et krokodillipoega päästa... ja oma aprillil kätte saada. Mina rääkisin kõigile anakondakesest, kes on hädas Harku järve kaldal, ja kutsusin samuti inimesi üles talle kuuma vett viima – igaks juhuks mitte klaas- taaras, sest väike loom võib kogemata pudelisse pugeda. Jah, aga kahjuks ei võtnud keegi vedu ja aprillil jäi mul tookord tegemata...

Helilooja Olav Ehala:

Meie peres olen põhiline aprillitegija mina: eriti tore on seda teha abikaasale. Kati on tavaliselt kenasti haneks läinud. Mullu oli aprillis kangesti kiire ja aprillitegemine läks isegi meelest, aga mõned aastad tagasi oli meil kõige tavalisem aprillinaldi: "Vesi on keldris!" Sellega sai kogu pere jalule ajada, kõik olid pabinas ja hakkasid sekeldama. Kahjuks läks see aprillitegemine tollal tihti ka tõeks, kuid nüüd on drenaažiga need mured murtud. Peab mingi uue veekindla aprillinalja välja mõtlema!

Koolidirektor Lauri Leesi:

Minu aprillisaamised on ikka olnud üsna tavalised – ikka öeldakse, et oled ennast kriidiga kokku määrinud või pükstele pleki teinud või kinnitatakse sulle midagi sappa. Ise olen leiutanud küll paar päris kavalat aprillitegemist: teatasin, et Prantsuse Lütseum viiakse Tallinnast Tartusse, aga selle peale ainult kehitati õlgu – kui haridusministeerium kolis ära, miks siis mitte lütseum! Kahjuks ei tekitanud mingit vastukaja ka mu teine aprilli-väljamõeldis: et Inglise Kolledž ühendatakse Prantsuse Lütseumiga üheks kooliks. Nii et tuleb leppida nende tavaliste vanade aprillinaljadega...

Õpetajate õpetaja Ene Hiiepuu:

Õpetajad armastavad küll aprilli teha – nii omavahel kui ka õpilastega. Ühe vahvama aprillinalja mõttes välja minu endine kolleeg, kes läks klassidesse ja teatas, et söögi- vahetunnil saab õpetajate

toas lasta endal juukseid lõigata või värvida. Kõik soovijad peavad istuma õpetajate toa ukse taha tooliga järjekorda. Soovijaid kogunes palju. Lõpuks teatasid õpetajad, et kausi järgi lõigatakse kausisoeng ja siksak-kääridega saab sakilise soengu, juuste värvimine toimub aga guassvärvidega. Kui ka selle teate peale kliendid laiali ei läinud, said nad muidugi aprilli osaliseks.

Teine meie pedagoogide nali lastele:

1. aprilli hommikul oli koolimaja uksele silt, et lukk on rikutud ning ust avada pole võimalik. Kõigil tuleb siseneda 1. korruse klassi aknast. Seda muidugi kõik tegidki – ka õpetajad, et end mitte reeta.

Kolmas kolleeg läks klassi, roosa kreem põsel. Lapsed hüüdsid talle kohe, et sul on kreem põsel. Tema vastu, et teada värk, tahate mulle aprilli teha. No võite ette kujutada, kuidas lapsed õpetajale püüdsid selgeks teha, et tal tõesti kreem põsel on.

Neljäs lugu juhtus õpetajaga, kes läks klassi, banaanikoort kõrva küljes. Tema samuti ei uskunud laste juttu, kuni üks väike 2. klassi poisik tüdruk ütles, tuli tema juurde ja võttis banaanikoore oma käega õpetaja kõrva küljest ära. Seepeale teatas õpetaja, et ta kannab seda sellepärast, et 100-aastaseks elada. Muidugi leidis klassis lapsi, kes kohe soovisid samuti banaanikoort kanda. Aprilli kui palju!

Valik "Pinoocchio" tegelaste maske

Oleg Levi, Tallinna Arbu Lasteaed

Birgit Plank, Veskimõldre Lasteaed

Nastja Maleva, Tallinna Allika Lasteaed

Ania Ilmitskaia, Suur-Pae Lasteaed

Ühistöö, Haabneeme Lasteaed "Päikeseratas"

Polina Grinjova, Tallinna Arbu Lasteaed

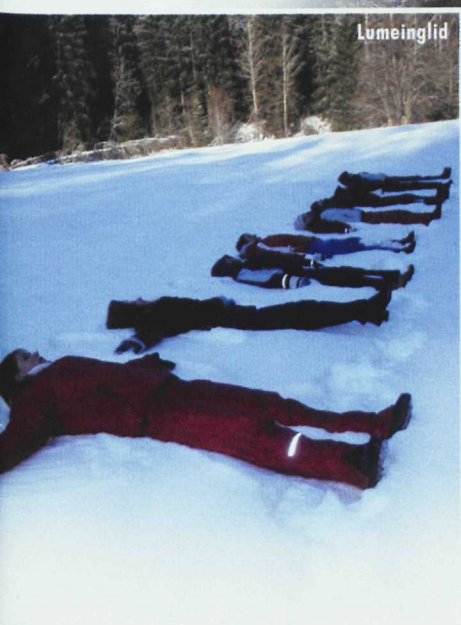

Zenja Gerassimenko, Irina Vagina, L/A Oiake

Ühistöö, Tallinna Terakese Lasteaed

pinocchiopinocchiopinocchiopinocchio
pinocchiopinocchiopinocchiopinocchio

Lumeinglid

Seltskonnamäng

Tagaarktika laager – nädalavahetus talvises metsas

9. – 11. veebruarini käis väike osa

Tormilinnu lipkonna suurest seltskonnast skautide püsilaagri-paigas Tagametsas. Laagri eesmärgiks võtsime kauni Kesk-Eesti looduse, puhkamise ja üksteise seltskonna nautimise.

Laagri nimeks otsustas kolmeliikmeline korraldusnaiskond panna „Tagaarktika“. Nimi sündis talveigatsusest ja loomulikult armastusest Tagametsa vastu. Kuigi nime väljamõtlemise ajal polnud lund veel kuskil, osutus see nimi siiski väga sobivaks, sest laagriajaks kattis kõikjal maad kohev lumevaip ning pakane näpistas ninast ja põsest. Ka pingviini pildiga märgid lasime valmistada. Paljud ootavad laagritelt just märke, sest need on ürituste parimateks meenutajateks.

Laager algas reede õhtul, mil kogunesime minibussile ja asusime Tagametsa poole tee. Teel oli nii naeru, laulu kui ka tähtsamate asjade üle arutamist. Kohale jõudsimel hilja ja bussist välja astudes võttis kõigepealt külm meid jalust nõrgaks, seejärel võlus meid aga imeilus tähistaevas. Viisime oma asjad saunamajakesse, kus veetsime järgmised päevad.

Sel ajal, kui osa Tormilindudest jäi sauna koristama ja kütma, läksid ülejäänud Jahilossi hilist õhtusööki valmistama. Söögiks olid ahjus küpsetatud pelmeenid ja kuum tee. Skautide kavalust kasutasime söömisel samuti, nimelt söime kahvlitega otse pannilt, kuna pesemisvõimalusi meil siis veel polnud. Pärast sööki seadsime end sauna teisel korrusel mõnusasti sisse

ja vaatasime heade oskustega valmistatud ekraanilt filmi.

Magada saime ilusti soojas, ruumi oli palju, kuna meid oli kaheksa ja igaüks sai ka madratsi külje alla. Hommikul järgnesid äratusele hommikusöök mõnusa muusikaga ja hügieen. Peale seda läksime metsa puid otsima. Türitl toodi kaasa veel üks huviline ja matkale läksime juba üheksakesi. Käisime metsameeste punkri juures, hiies ja ka laagri vanadel aladel. Jätsime endast ühele lumeväljale ka ilusa märgi maha: heitsime kõik pikali ja tegime lumeinglite rea.

Õhtul söime veel head-paremat ja vaatasime pilte vanematest üritustest. Ette võtsime ka oma laulukud ja kõiki laule, mille viise vähegi teadsime, me ka laulsime. Ka lisateadmised ei jäänud saamata lauamängu „Eesti“ mängides. Vaatamata sellele, et torud olid jääs ning vett pidi lumest sulatama, sai ka sauna, kus võeti taas lauluviis üles. Öörahu saabus alles kella kolmest. Seni vahetasime veel väsimusele vaatamata valminud vahvaid mõtteid.

Viimase päeva veetsime puid tehes ja ladudes, sauna ümbrust ning sisemust koristades ning värsket õhku hingates.

Kokkuvõttes möödus meie laagriaeg väga meeldivalt. Ilmaga jäime samuti rahule. See oli küll külm, aga päevane päikesepaiste

Lisainfot skautluse kohta leiad aadressilt www.skaut.ee ning Tagametsa laagriala kohta www.tagametsa.ee

Lumest saab vesi

tõi meile palju rõõmu ja väljas olemist nautisime igal võimalikul moel. Ka seltskond oli selline, kellega läheks veel paljudesse laagritesse.

Diiana Madar, lipkonna „Tormilind“ vanemskaut

Vilma Kesküla Tallinna Saksa Gümnaasiumist

Omad vitsad peksavad

Ü

kskord jäi ühel poisil füüsika kontrolltööks õppimata. Poiss läks pargist läbi ja murdis sealt raagus kasevitsa. Koolis ütles laiskvorst füüsika-õpetajale: „Mul on õppimata, aga kui te vajalikuks peate, võite sellega mulle vitsa anda!” Õpetaja heldis selle peale ja vastas naerdes: „Sa võid kontrolltöö nädala lõpus rahulikult järele teha.” Nii ka läks.

Nüüd on see poiss juba suur, aga on kuulnud, et õpetajal olevat vits ikka sahtlis. Tal olevat kombeks sellega vahepeal naljaviluks laiskvorste ähvardada.

Keith Piller Viluste Põhikooli 5. klassist

Siil, pott ja hobune

E

lasid kord siil, pott ja hobune. Nad olid sõbrad ja tegid kõike koos. Kord läksid nad juuksurisse. Siil soovis endale siilisoengut. Pott palus endale muidugi

potisoengut. Hobune palus kohendada oma hobusesaba. Aga oh üllatust! Siil sai endale hobusesaba, pott sai siilisoengu, hobusel aga oli äkki potisoeng peas!

Johanna Jürisson (7) Tallinnast

Puud, kes käivad pargis

Ö

ösel tuli aednik parki. Ta nägi midagi väga, väga kummalist. Puudel olid jalad all! Ja puud käisid pargis ringi. Aednik teadis, et ta ei võtnud prille kaasa, aga see, mida ta nägi – seda sai ju näha ka ilma prillideta. Ta jooksis puude juurde ning ütles: „Näpistage mind!” Puud näpistasidki teda.

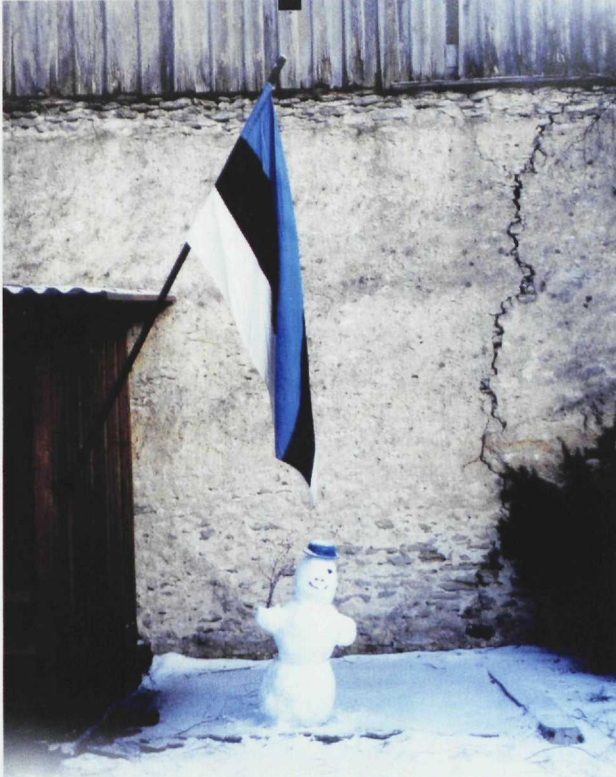
“Aih!” jooksis aednik kodu poole. Ta pugus voodisse ja ütles: “Head ööd! Hommikul näeme, kas puud tõesti käisid: tavaliselt tekib siis prahti ka või on lilled ära sõtkutud. Hommikul näeme seda.”

Tõesti – hommikul nägi ta, et see oli olnud vaid uni. Või siis olid puud kõige korralikumad ja paremad pargikäijad kogu linnas...

Marru (9) Pärnumaalt

Lumememm veedab suve postkaartidel

Tiit Kändler
teaduskirjanik

Maailmas on olemas üks asi, mida küll igal aastal tehakse sadade tuhandete kaupa, ent ei müüda üheski poes. Isegi jõulude eel pole seda kaubamajadest saada, nimetagu need siis ennast super- hüper- või megamarketiteks. Mis see küll on?

See imepärane olend on lumememm. Kui taevast tuleb alla kas või väheke lund, ei lähe kava aega, kui juba ta konutabki meie hoovil. Ja paukugu pakane või sadagu külma libedat lõrtsi, lumememm jäetakse ikka õue külmetama, kui ise roogadest tulvil pidulaua taha istutakse.

Lumememm pole ainult laste meelelahutus. Isegi nüüd, internetiajastul, esindab lumememm omal kombel kogu inimkonda. Lumememm pole ainult luuahoidja, vaid ka kultuurikandja. Eesti lumememm on tavapärastel varustatud luuaga, justkui rõhutamaks meie soovi olla tublid ja töökad. Seevastu inglise lumemehel tolknep suunurgast välja piip – jõude- ja hõlpele sümbol. Igal aastalõpul saadavad miljonid inimesed üksteisele kaarte, millel pole kujutatud midagi muud kui vaid paari lumepalli. Ja vaid tänu sellele, et need lumepallid teevad kokku lumememme, teebki kaardile talletatud sõnum saaja südame soojaks.

Kas lumeeelukas on mees või naine? Lumememm tundub olevat sootu olevus, kuid ometi on tema puhul sugu väga tähtis. Söest nõobid lumememme kõhul näitavad, et ta pole alasti. Seega ei saagi nii kergelt teada, mis soost ta on.

Lumememme vaatevinklist jagunevad rahvad kaheks.

Nendeks, kes peavad teda meheks, ja nendeks, kes naiseks. Esimeste sekka kuuluvad inglaste *snowman*, prantslaste lustakas *bonhomme de neige* kui ka venelaste *snegovik*. Teiselt poolt on venelastel olemas ka *snežnaja baba*. Eestlased on haruldane rahvas, meil on õues külma käes seismas nii lumememm kui lumemees.

Kuid miks on lumemees enamiku põhjarahvaste jaoks just mees? Küllap sellepärast, et läbi sajandite on just naise asi olnud hoida kodukollet, hoolitsedes ka jõulude ajal ohtra söögilasua eest. Lumemees aga kuulub nagu meeski kogu ühiskonnale, seistes õues ja tehes näo, justkui valvab oma maja, ning tervitades kõiki möödujaid oma mütsiloduks kõlbava katkise ämbri alt.

Kes ja millal ehitas esimese lumememme, pole siiani teada. Pole siiski võimatu, et seda tegid just eestlaste esivanemad, kui nad jää taandudes 10 000 aasta eest otsisid taevast tasuta alla sadavale lumele parimat rakendust. Lumememme peale ei kulu palju raha, nii et seda võib ehitada ka vaesem ja algelisem rahvas.

Lumememm on sõna otseses mõttes taevast kukkunud. Seepärast mõjubki ta tulnukana. Võibolla on just tema viinud inimesed mõttele, et tulnukad on meie Maad külastanud.

Lumemees on ainus olend, kes ei allu Darwini evolutsiooni-teooriale. Mis ka ei juhtuks teiste liikidega, tema on ikka tema ise. Lumemehe iseloom ei muutu, see on ikka veidi veider ning tobedalt mõnus.

Sellepärast sobibki lumememm sümboliseerima jõulude, aga ka kogu talve puhtust ja valgust. Pole siis üllatav, et lumemees on üks jõulukaartide populaarsemaid tegelasi. Tavaliselt on teda kaardil kujutatud veidi lihtsameelse ning vahel isegi napakana. Kord seisab ta, luud kaenlas ja sigar suus, müts kuklas ning jälgib, kuidas laps jääl pikali lendab. Kord jälle ajab ta, pudel kaenlas, vits käes, väikest tüdrukukest taga. Kord seisab, müts käes, justkui kerjaks lapselt jõulukinki. Kord jälle laseb suuskadel mäest alla. Või siis istub lumehunnikul ja tõmbab lõõtsa.

Ühel inglaste jõulukaardil on kujutatud lumemehi, kes on kogunenud metsas lõkke äärde, et end väheke soojendada. Lausa hukatuslik tegevus!

Euroopa piirkondliku keskkonnakeskuse jõulukaardil vaatab meile vastu sulav lumemees, pott peas, veepisarad külgi mööda kastmas muru, kust tärkab sinililli. Niisiis on lumemees kujunemas maailma globaalse soojenemise sümboliks.

Kuid lumemees on ka omamoodi rassistlik sümbol. Kas keegi suudab ette kujutada, kuidas võiks välja näha mustanahaline lumemees või kollanahaline lumememm?

Vanarahvas ütles küll, et ega lumememm taeva jää. Kuid jättis lisamata, et läheb sinna tagasi küll. Mida teeb aga lumememm suvel? Küllap veedab ta selle tema jaoks vastikult sooja aastapoolse oma taevast pealpool pilvi. Võis siis hoopis piltpostkaartidel meie lausahtlites.

Marek Simpson

Kuidas hunt taimetoitlaseks hakkas

Marko Pikkat

Kord otsustas hunt, et hakkab taimetoitlaseks.

Ta oli nimelt ühest värviliste piltide ja läikivate reklaamidega ajakirjast lugenud, et pidev lihasöömine võib tervise tuksi keerata. Ka rääkisid taimse toidu tervislikkusest paljud hundi poolt kinni püütud jänesed.

Hunt kuulas nad tavaliselt kannatlikult ära ja pistis siis nahka. Aga mõte muudkui idanes peas.

Teen ära, mõtles hunt ühel hommikul peegli ees oma üle püksirihma rippuvat kõhtu ja rasvaseid põski uurides.

Sest päevast alates võisid jänesed julgesti hundi metsaonnist mööda jalutada ja jagasid võsaviilemele meelsasti maitsvate toorsalatite valmistamise saladusi.

Kui päris aus olla, siis ega taimetoit hundile eriti ei maitsetud küll.

Jube, mõtles hunt vaevaga kapsa-porgandi-pohlasalatit lusikaga näost sisse ajades.

Ometi söi hunt salatitaldriku alati tühjaks, sest jänesed rääkisid ikka, et mida

jubedamalt mõni juurikas maitseb, seda tervislikum see on.

“Söö-söö, hunt, kapsas ruulib,” sundisid jänesed võsaviilemit takka. Ja hunt sõigi nagu jaksas. Ajas enesest kõogi-vilja läbi nagu kõögikombain

Loomulikult oli rasvase jäneseliha söömisest loobumise mõju peagi ka hundi kehakujust näha..

Pirakas kõht hakkas kiiresti kokku kuivama ja varsti sai hundist kena sale poiss.

Jänesed kiitsid ka, et võsaviilem on justkui kümme aastat noorem kutsikas.

Ainult et jõudu kippus hundil viimasel ajal kuidagi väheseks jääma.

Nii pidi ta loobuma pikkadest ringilippamistest metsas ja ronis oma metsaonni pööningule vaid äärmise vajaduse ajal – nii raske oli see trepist üles-alla komberdamine.

Ja hantlid roostetasid hundil nurgas juba mõnda aega.

Kui päris aus olla, roostetasid hundi

**“Söö-söö, hunt,
kapsas ruulib,”
sundisid jänesed
võsaviilemit
takka.**

hantlid niigi juba sellest ajast alates, kui ta need aastate eest vanaisalt päranduseks sai. Ent varem oli hunt vähemalt hantlid aeg-ajalt kapi alt välja võtnud ja andnud enesele kindla lubaduse, et hakkab homsest päevast alates trenni tegema. Mõni päev hiljem lükkas hunt hantlid nii poolkogemata kapi alla tagasi. Kuni järgmise korrani.

Nüüd aga oli ta nii nõrk, et ei jõudnud hantleid isegi enam mööda maad lohustada.

Kaks nädalat pärast taimetoidule üleminekut leidis hunt, et ei jaksagi enam nagu voodist üles tõusta.

Nii vedeleski ta suurema osa päevast sängis ja lahkus sealt vaid lühikeseks ajaks, et pisut kapsast närida või kaalikat krõbistada.

Jänesed muudkui rääkisid, et hunt näeb iga päevaga aina parem välja. Hunt naeratas selle kiitmise peale nõrgalt ja üritas külaliste ees mitte minestada.

Kui oma päevaseid mõtteid suutis hunt üsna edukalt lihatoidust eemal hoida, siis unenägudega ei saanud ta midagi ette võtta.

Sageli nägi ta end unes mahlast jänesepraadi söömas ning avastas ärgates, et on magamise ajal padja läbimärjaks ilastanud.

Lõpliku põntsu pani aga hundi taimetoitluse projektile unenägu tantsivatest viineritest.

Eks veidraid nägemusi oli hunt näinud varemgi.

Kord näiteks sõi ta karuema juures seenekastet, kuhu oli sattunud halbu seeni, mis mõistuse suisa sassi ajasid. Tol korral oli hundil katus jubedalt sõitma hakanud ja ta jooksis mitu tundi ulgudes mööda metsa ringi, ajas lilledega juttu ning luges ühele vanale tammele mitu ilusat jõululuuletust.

Aga see on muidugi hoopis teine lugu...

Viineriunenäos istus hunt teatrisaalis ja ootas kannatamatult etenduse algust. Peagi hakkaski orkester lõbusalt mängima ning eesriie avanes.

Laval seisis rivis kümmekond viinerit, kes kandsid baleriinirõivaid ning vihtusid pealtvaatajate ees ennastunustavalt "Luikede järve" tantsida.

Hunt vaatas, kuidas viinerid tatsusid tast vasakule ja siis jälle paremale. Ja siis jälle vasakule ja siis jälle paremale. Ja nii kogu pika öö.

Sel hommikul ärkas hunt hirmsa mürina peale ja mõistis alles mõne hetke pärast, et tegemist on ta enda kõhu korisemisega.

Aitab sest jamast, mõtles hunt end ootamatult kõbusalt voodist üles ajades ja suundus otsejoones ta onni ees kabet mängivate jäneste poole.

"Pidu sai läbi!" teatas hunt teda hirmunult jõllitavatele jänestele.

Sel päeval õgis hunt vatsa kõvasti liha täis ja tundis end üle tüki aja nagu tõeline hunt.

Kapsast ja porgandit sõi ta jäneseprae kõrvale väikestes kogustes ka edaspidi, ent täielikule taimetoidule üleminekut ei katsetanud enam kunagi.

Ausalt-öeldes ei tulnud talle nii lolli mõtet enam kordagi isegi pähe mitte.

Väike kuusk

Ükskord kaua aega tagasi elas metsas väike kuusk. Väike kuuseke oli umbes kolme aastane. Ta oli aasta tagasi kaotanud oma vanemad ja nüüd oli ta seal üksi täiesti võõraste kuuskede seas. Vanemad kuused ei rääkinud väikesega üldse, ainult omavahel. Ühel päeval oli maha tulnud lumi ja väike kuusk ei saanud aru, mis see on. Ta raputas enda pealt maha selle valge asja ja jäi mõttesse. Natukese aja pärast koputas üks vanem kuusk ta tüvele ja ütles, et käes on talv – üks väga paha aeg, kus kuuskedele armu ei anta. Väike kuusk ei saanud aru. Paari tunni pärast tuli sinna üks suur veoauto mille kastis oli juba palju kuuski. Mehed ütlesid, et võtame paar väiksemat kuuske veel. Väikesest kuuse lähedusest võeti ära väga palju kuuski, ta jäi kõigest nelja kuusega. Nüüd sai ta aru, mis tähendab, et armu ei anta. Meestel oli vaja veel üht pisemat kuuske ja selleks osutus just seesama väike kuusk. Kui mehed olid juba teda maha võtmas, kuulsid nad põõsas saginat. Mehed jooksid vaatama, põõsast tuli välja suur karu ja ajas puuraiu-jad minema. Väike kuusk oli karule tänu võlgu, aga karu läks minema.

Paari aasta pärast, kui kuusk oli juba suurem, kasvas ta legendikul täitsa üksi, sest teised kuused olid maha võetud. Samal ajal kostis põõsast jälle sagimist ja sealt tuli välja jälle karu. Karu tuli kuuse juurde ja rääkis, et tema ema oli see, kes kuusekese päästis, tema on suure emakaru poeg. Kurvalt teatas ta, et tema ema on juba lännu. Kuusk ütles, et ka tal pole vanemaid. Karu ütles, et võib kuusekest aidata samuti nagu karu ema. Seda ta tegigi: ajas kõik kurjad minema. Kuuseke leidis endale parima sõbra. Kes teab, võib-olla elavad nad veel tänapäevani.

Joanna Niiberg Kehra Keskkooli 4. klassist

Puu

Kui kaunitl sārab ilus päike,
ta puudele annab kauni läike.
Kui tuleb pikk ja pime öö,
siis lõpeb puude pikk töö.
Sest lund nüüd hakkab sadama
ja kõik heidavad magama.
Kui õues on paks ja kohev lumi,
siis kanadel kestab mõnus talveuni.
Kui mõne kuu pärast maa ärkab taas,
siis lumest puhtad kõik metsad ja laas.
Lume alt tuleb välja üks käbi –
see seemnetest tühi ja tuul puhub läbi.
Aga üks väike seemneke maas
varsti leiab end metsas taas.
Sellest seemnest kasvab üks puu,
mida valvab suur ja kollane kuu.

Lauri Kanarik Rakke Gümnaasiumi VI klassist

Seda, kellel aprillinalja tegemine aia taha läheb,

kutsutakse aprilli-

- a) -eesliks
- b) -vasikaks
- c) -seaks

Kuldnoka lennukiirus võib olla kuni

- a) 75 km tunnis
- b) 25 km tunnis
- c) 175 km tunnis

Gwen Stefani sai oma eesnime

- a) H. C. Anderseni muinasjututegelase järgi
- b) A. Hailey romaanitegelase järgi
- c) G. Verdi ooperitegelase järgi

Nuku- ja Noorsooteatri uuslavastus kannab pealkirja

- a) "Põnev kelder"
- b) "Kõver koridor"
- c) "Põlev pööning"

Mustkunstnik Harry Houdinit peetakse maailma parimaks

- a) põgenemiskunstnikuks
- b) naistesaaajiks
- c) kaarditrikitegijaks

Südamearstid soovivad, et iga noor inimene peaks päeva

jooksul tegema

- a) 130 – 150 sammu
- b) 1300 – 1500 sammu
- c) 13 000 – 15 000 sammu

Eesti Muinsuskaitse Seltsi tänavusele Muinas-Julle võistlusele oodatakse kirjutisi ja joonistusi

- a) tornidest
- b) tööriistadest
- c) esivanematest

Oskar Luts andis "Kevade" tegelasele Talile eesnime ühe tähedase inimese järgi. Arno oli nimelt Oskari

- a) isa
- b) vend
- c) pinginaaber

Jüri Nael tuli tudengina Hispaania folkloorifestivalilt

- a) kuldkarikaga
- b) kipsis jalaga
- c) briljantkäega

Aleksei Turovski viskas noor põlvnes aprillinalja

- a) ahviga
- b) kanguruga
- c) anakondaga

Ootame teie vastuseid 5. maiks!
Vastajate vahel loosime välja lahedaid raamatuuhindu.
NB! Nutikas lugeja leiab õiged vastused sellesama ajakirjanumbri kaante vahelt!

"Issi, me joonistasime täna koolis oma käsi. Kas tead: minu käed osutusid meie klassis kõige suuremaks!"

"Seda ma usun, poeg – õpetaja käed peavadki laste omadest suuremad olema!"

"Emme, ma ei taha kooli minna!"

"Miks siis, pojuke?"

"Seepärast, et kõik seal muudkui kiusavad: Juku narrib, Ken paneb jala ette ja Kevin loobib paberinutsakutega! Võib, emme, ma jään täna koju?"

"Ei, pojuke: koolidirektor peab iga päev korralikult kohal olema!"

"Juku, kas sind täna koolis küsiti ka?" uurib isa.

"Jah – igas tunnis!"

"Ja mis hindu sa said?"

"Nelja, isa!"

"Aga miks sa viit ei saanud, Juku?"

"Seepärast, et meil oli täna ainult neli tundi..."

Isa küsib: "Kas sulle, Juku, anti täna palju koduseid ülesandeid?"

"Ei – mitte ühtegi!"

"Kahju!" kurvastab isa. "Siis tuleb mul täna õhtul jälle nõusid pesta..."

"Tead, isa – meie klassis olid täna kõik täitsa pöördes minu laulmisest!" teatab Juku.

"Mismoodi pöördes?" ei saa isa aru.

"Vaimustuses, noh!" seletab Juku.

"Kas sa siis laulsid neile?"

"Ei, üldse mitte – aga ma rääkisin neile, kui hästi ma laulan!"

"Ema, palun viska mulle nelikümmend viis senti!" hüüab Juku hoovist aknal seisvale emale.

"Kuidas ma siit kõrgelt viskan – sendid pudenevad ju laiali!" arwab ema.

"Siis ei pudene, kui mässid nad sajakroonise sisse!"

Ema pahandab: "Juku, sa olid täna nii paha poiss, et jääd täna ilma õhtusöögiga! Marss lauast minema ja magama!"

Juku läheb õlgu kehitades oma tuppa.

Natukese aja pärast ütleb isa: "Tead, kui sa Jukat tõsiselt karistada tahad, siis sunni teda parem seda putru sööma!"

Ukse kell heliseb ja väike poiss avab ukse.

"Tere, kas isa-ema on kodus?" küsib külaline.

"Ei, kahjuks pole praegu kumbagi. Aga isa tuleb kolme tunni, kahekümne minuti ja neljakümne sekundi pärast."

"Kuidas sa seda nii täpselt tead?" imestab võõras.

"Isa on mul lendur ja tema ei hiline kunagi."

"Aga millal siis ema koju tuleb?"

"Vaata, seda ei oska ma küll arvata – ta läks naabermajja juuksurisse!"

Tere, Hea Laps! Saadan teile oma kogutud anekdoote, loodan, et need meeldivad teile! Annika Tallinnast

Rikkur riidleb pojaga: "Kas sa, poiss, oled jälle kõik mu peened sigarid ära suitsetanud?"

"Aga paps, neid oli seal karbis ainult kolm tükki..."

"Olgu: karistuseks ei saa sa täna õhtul enam ühtki tilka viskit!"

Vanem öde kamandab väikest venda: "Võta mu pluus seljast! Võta mu teksad jalast! Võta mu rinnahoidja ära! Ja et see oleks sul viimane kord minu riideid endale selga toppida!"

Ema sosistab väikesele pojale: "Ole nüüd hea poiss! Vanaisa on meil väga raskesti haige ja talle tuleks midagi head öelda."

Poeg mõtleb natuke ja jookseb siis vanaisa voodi juurde: "Taat, ütle, kas sa tahaksid, et su matustel mängiks puhkpilliorkester?"

Kuidas kutsutakse inimest, kes muudkui räägib ja räägib, kuigi teab, et keegi teda ei kuula?

Õpetajaks!

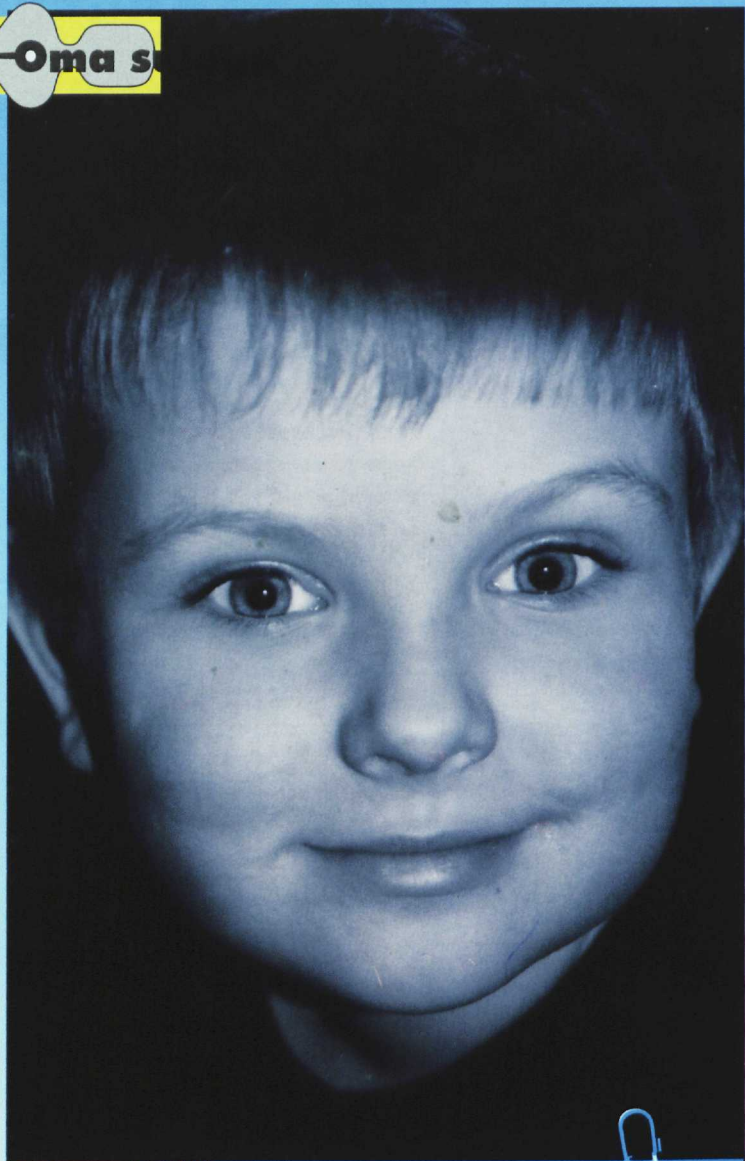

"Õpetaja, kas see on tõsi, et töö tegi ahvist inimese?" küsib väike tüdruk tunnis.

"Tõsi mis tõsi, nii vähemasti teadlased väidavad!"

"Aga kui me töötegemise lõpetame, kas meist saavad siis jälle ahvid?"

Jim Tiik Tallinnast

Tere! Ma käin Tallinna Lilleküla Gümnaasiumi III b klassis. Minuga koos õpib ka kaks mu parimat sõpra, kelle nimed on Hendrik Johannes Paulson ja Karl Hansen. Minu hobideks on male ja ujumine (meelsamini ujun selli). Veel sisustan aega lugemisega, lemmiktegelaseks on mul Kalle Blomkvist. Mulle meeldib veel anekdoote rääkida, meisterdada ja joonistada. Üks meelistegevustest on looduse uurimine ja pildistamine. Minu üheks eripäraks on see, et olen ühest silmast pime, kuid sellepärast ei jää mul midagi tegemat. Soovin saada targaks ja töökaks meheks. Unustasin mainida oma kassi Muskat, kes on igavene tembutaja.

Mida me vajame?

Elus palju me ei vaja — pole vaja oma maja, vaja on vaid sõpru häid ning et keegi silitaks me päid...

Aja kulg

Kui puhun välja seebimulli või mängin sõpradega kulli, siis läheb aeg nii ruttu, et varsti poen ma tuttu. Kuid kui õpin koolitükke ma, siis liigub teosammul ta!

Väike seen

Metsas kasvab väike seen. Oota mõni sekund veel, siis saad seenemetsa sa, tunned sellest rõõmu ka!

Kevade tulek

Kui kadunud on lumehanged teel, siis vulisevad kevadised veed, siis ärkab talveunest karu ning saabub kevadine rahu.

Mustkunsti ajalugu

24. märtsil möödus 133 aastat **Erich Weissi** sünnist. Kuigi see ameeriklane elas vaid 52 aastaseks, teab maailm teda kui kõigi aegade parimat põgenemiskunstnikku ning üht parimat mustkunstnikku – avalikkusele on ta tuntud Harry Houdini nime all.

Noore ja andeka artisti elu lõpetas traagiline sündmus – ametlikuks surmapõhjuseks on kahest tugevast kõhtu saadud hoobist tingitud pimesoole lõhkemine. Kuigi sellest õnnetust juhtumist on möödunud üle 80 aasta, ümbritseb mustkunstniku surma endiselt saladuseloor.

William Kalush ning Larry Sloman väidavad oma raamatus „Houdini salajane elu“ („The Secret Life of Houdini“), et mustkunstnik töötas enne I maailmasõda spioonina Inglismaa heaks – see poleks ka ime, kuna lukkude lahtimükimise meister on igas luureorganisatsioonis kõrges hinnas. Raamatu autorite väitel pärineb see info Briti meisterspiooni William Melville'i mälestustel, milles on mitmeid viiteid Houdinile. Houdini surmaga siiski tema spioonitööd ei seostata, ilmselt oli see info maagi eluajal rangelt salastatud.

Mõne versiooni kohaselt oli tegu siiski õnnetusjuhtumiga – nimelt väidetakse, et mustkunstnikul oli tavaks esinedes demonstreerida oma kõhulihaste tugevust, väites, et need taluvad kõige kõvemat lööki. Teada on, et oma surmanädalal pidi Houdini tõestama oma lihaste sitkust vähemalt kolmel korral. Saatulik hoop tuli mustkunstnikul vastu võtta 22. oktoobril 1926, kui teda külastasid lava taga kolm üliõpilast. Nende hulgas oli ka J. Gordon Whitehead (mõne allika kohaselt Wallace Whitehead), kes lõi maagi nii ootamatult ja tugevalt, et Houdinil tuli operatsioonile vaatamata 31. oktoobril maise ilmaga hüvasti jätta.

Teise versiooni kohaselt ei olnud Houdini kunagi väitnud midagi oma kõhulihaste tugevuse kohta ning seetõttu üllatas ka Whiteheadi löök teda niivõrd, et tõi kaasa saatulikud tagajärjed. Kuna noore üliõpilase kohta ei ole palju informatsiooni, on isegi kaheldud, kas selline isik on üldse eksisteerinud. Arvatakse, et Houdini surma puhul on tegu mõrvaga, mille taga seisid spiritistid. Nimelt oli Houdini osaline akadeemias, kes tegeles võltsmeediumite paljastamisega (mustkunstnikuna oli tal kerge petiseid läbi näha) ning teispoosusesse uskujate viha illusionisti siit ilmast lahkuma sundiski.

Kuigi Houdini oli spiritistide suhtes pessimistlik, soovis ta ise teispoosusesse uskuda – ent tal ei olnud selle olemasolu kohta mingeid tõendeid. Nii paluski ta 29. oktoobril oma abikaasal Bessil „valmis olla, kui midagi peaks juhtuma“, pidades sellega silmas mitte üksnes kõige halvemaks valmistumist, vaid ka seda, et ta oleks valmis, kui Houdini peaks üritama teispoosusest tagasi tulla.

Tõeline kauboi võib ka kinnisilmi sõlmi siduda!

31. oktoobril ütles Houdini oma vennale Theodore'ile: „Ma olen võitlemisest väsinud, Dash. Ma arvan, et see saab minust jagu.“ Samal päeval – Halloweenil – kell 13:26 konstateerisid arstid mustkunstniku surma.

II Trikk: On teada, et inimene ei suuda keelega oma küünarnukki puudutada. Kes seda ei usu, võib ise järele proovida, ent tulemuseks on vaid käte väändumine ebaloomulikkude asendisse. Nööri sisse oskab ilmselt igaüks sõlme teha, ilma et ta selleks käsi väänama peaks. Kui mustkunstnik aga palub sõlm siduda kordagi paela otstest lahti laskmata, kipuvad nööri asemel hoopis vabatahtliku käed sõlme minema. Mida rohkem abiline pusib, seda lootusetuna ettevõtmine tema jaoks paistma hakkab. Ometi saab maag selle ülesandega hõlpsasti hakkama.

Selgitus: Selle triki õnnestumine sõltub vaid kahest asjaolust – esiteks on vaja piisavalt pikka nööri (umbes 50 cm) ning teiseks peab käte asend paelast haaramisel õige olema. Nimelt tuleb käed enne nöörist kinni võtmist rinnale vaheliti asetada. Kui nüüd pael kätte võtta ja käed sirgu tõmmata, ongi nööri sisse sõlm tekkinud ning käed on oma loomulikus asendis. Nagu näha, võib ka kõige lootusetumal ettevõtmisel väga lihtne lahendus olla!

Lumefantaasiaid
Tallinna Jakob
Westholmi
Gümnaasiumi
3b klassi õpilastelt

Miks lumi on valge

Karina Pavlova Huvikeskus Kullo kunstiringist

Elas kord üks väike poiss, kellele meeldis väga lumes hullata. Sellel vanal ajal oli lumi roosat värvi. Igal õhtul, kui väike poiss õuest tuppa tuli, oli ta üleni roosa. Roosat värvi poiss sai riielda, et ta lume riietega tuppa tõi.

Ühel ööl nägi poiss unes, et ta rändas kaugele maale, kus ta lume valgeks värvis. Valge lumi oli nii sädelev ja imeilus.

Kui ta järgmisel hommikul ärgates õue vaatas, nägi ta õues valget lund. Tema unenägu osutus tõeks. Sellest ajast ongi lumi valge. Ja väikesest poisist on sirgunud mees.

Janar Adler

Kord ammu ammu oli lumi hall ja ta ei olnud mitte ühtegi korda valge. Lumi oli väga õnnetu, sest hall ei olnud tema meelest talle sobiv värv. Niisiis möödusid halli lume päevad kurva ja õnnetuna.

Ühel päeval aga juhtus selline lugu, et ilm oli hästi soe ja pilved hakkasid sulama. Pilved olid valged. Sulades hakkas nende värv tilkuma ja tilkus üle maailma laiali halli lume peale. Lumi oli õnnelik, sest valge värv sobis talle. Sellest ajast peale ongi lumi kristallvalge.

Ellen Mägi

Kunagi ammu elas nõid, kes nõidus valesti ja võttis maailmast värvid ära. Kõik olid hallid ja valged. Isegi lumi, mis oli varem värviline, oli nüüd valge.

Nõid proovis kõigile oma õiget värvi tagasi nõiduda. Pika pusimise peame tal see teiste asjadega õnnestuski. Lumi aga jäi valgeks. Sellest ajast peale ongi lumi valge.

Rasmus-Sebastian Reinberg

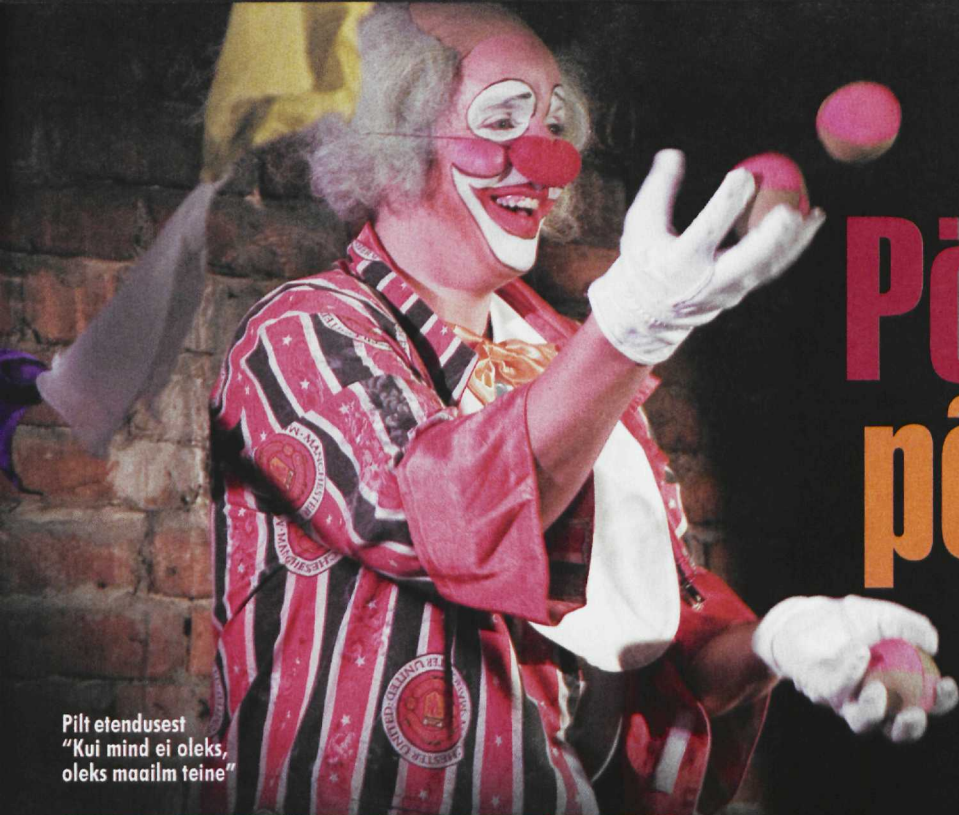
Elas kord lumekuninganna, kes elas lumekuningriigis. Tema ülesandeks oli lumi värviliseks teha. Aga ühel aastal tuli lumi nii vara, et lumekuninganna veel magas ja ta ei saanud lund värvida. Kui ta üles ärkas, siis vaatas lumekuninganna, et valge lumi ongi ilusam. Ja nii jäigi lumi valgeks.

Kaspar Asperk

Ükskord ammu-ammu oli lumi kollast värvi. Kõikigile meeldis kollast värvi lumi peale ühe karjuse. Talle ei meeldinud kollane lumi sellepärast, et kui ta lambad, kelle vill oli valget värvi, läksid õue ja püherdasid lumes, muutus nende vill kollaseks ja kui nad jälle lauta tulid, siis olid nad kõik kollast värvi ning karjus pidi neid kõiki pesema.

Lõpuks kui karjus oli juba vihane selle kollase lume peale, kutsus ta taevataadi oma juurde ja jutustas talle oma murest. Taevataat mõtles pisut aega ja ütles: „Kulla karjus, su mure on väga kurb ja ma võin sind aidata.“ „Kuidas?“ küsis karjus. „Ma võin värvida lume valgeks,“ lausus taevataat. „Palun, värvi lumi valgeks, kallis taevataat!“ anus karjus. Taevataat nõustus ja läks tagasi taevasse. Mõne aja pärast langeski valget värvi lund. Langes ja langes, kuni polnud üldse laigukestki kollast maa peal. Sellest ajast peale on lumi valge.

Anton Lossitski

Pilt etendusest
"Kui mind ei oleks,
oleks maailm teine"

1. märtsil esietendus Noorsooteatri uuslavastus

„Põlev põõning“, mis tõi publikuni valiku näidendi-võistluse PÖÖNING parimatest töödest. Esietendus ei toimunudki Nuku- ja Noorsooteatri vanas ja kõigile tuttavas majas, vaid uues hoones, mille aadressiks on Nunne 8 ja kus teatrielu alles algab. Praegu käib majas tõsine remont ja esietendus polnud mõeldud pikkade kleitide ja tikk-kontsadega publikule: mitmel korral tuli ronida üle puust treppide – kusjuures ettevaatlikult, muidu võisid pea vastu madalat lage ära lüüa. Põõningukatusest puhus tuul läbi ja küllastajatele anti fliisid kaasa, et nad end ära ei külmetaks. Istet võtta sai pärast pikka turnimist, ülehüppamist ja küürutamist – aga seda põnevam oli!

„Põlev Põõning“ on kokku pandud kolmest noor-kirjaniku näidendist: Kristiina Jalasto „Kui mind ei oleks, oleks maailm teine...“, Priit Põldma „Koerad“ ja Maili Lehtpuu „Koristajad“.

„Kui mind ei oleks, oleks maailm teine“, on lugu, milles ristuvad kahe õnnetu tegelaskuju teed. Kloun Valeri on väsinud pidevast „pullitamisest“ ning peale järjekordset tsirkuseetendust otsustab endalt elu võtta, kuid satub südant puistama hulgusest varga Gunnariga, keda gängiliikmed pidevalt varastama sunnivad. Klounilt ei ole aga midagi peale korstna või suure kuubiku varastada. Lugu on huvitav ja pingeline.

Priit Põldma 10-aastasena kirjutatud näidend „Koerad“ rääkis Mehest ja Naisest, kes said tuttavaks oma koeri jalutades. Mõlemad on äärmiselt tagasihoidlikud ja kinnised, kuid üpris kummalise välimusega: mehel on jalas rinnuni tõmmatud „kukeka“ püksid, naisel ees suured kärbsesprillid ja käes võrkkott, milles „Pedigree“ koeratoit. Kuna muud ühist jututeemat ei leita, siis hakatakse arutama, kumb on parem – kas „Pedigree“ või „Chappi“... Mis edasi juhtub, seda tasub tulevikus ise vaatama minna!

Näidendi „Koristajad“ peategelane on noor

tütarlaps, kes peale eksamil põrumist on sunnitud ülikooli asemel tööle minema. Temast saab koristaja. Ühel õhtul kutsub ta omale külla koristajaist kolleegid, kelleks on vanemad mammid. Külalised tõi kaasa säilivusaja ületanud tordi ning kummikindad.

Kõik koristajad töötavad erinevates kohtades: üks tavalises kaupluses, teine koolis, kolmas Kadrioru lossis presidendi juures jne. Võib arvata, et sellises seltskonnas juhtub igasuguseid asju. Muide, vahepeal tuleb tegemist isegi arestimajaga!

Näidendite lavastajad on Vahur Keller, Andres Dvinjaninov ja Reeda Toots, kunstnik Ursula Vanamõlder. Mängisid Liivika Hanstin, Ingrid Isotamm, Laura Nõlvak, Tiina Tõnis, Teele Uustani, Anti Kobin, Riho Rosberg ja Taavi Tõnisson.

Nuku- ja Noorsooteatril on muidki uudiseid ja uhkeid tulevikuplaane. Noor lavastaja Vahur Keller kutsub kõiki huvilisi näidendivõistluses „Põlev põõning“ kaasa looma. Uudiseks on ka Tallinna Vanalinna Päevade ja Tallinna Teater Treff ühinemine, mille tulemusena toimub 28. maist 3. juunini 2007 suur rahvusvaheline teatrifestival lastele, noortele ja täiskasvanutele, mille raames saab näha esinejad 16 riigist üle maailma: Hollandist, Jaapanist, Ungarist, Saksamaalt, Inglismaalt, Taanist, Soomest, Itaaliast, Iisraelist, USA-st ja mujalt. Toimuvad erinevad õpitoad, näitused, noorte off-programm Noor Vaim (teatritudengite ja tantsutudengite etendused, noortebändide kontserdid, luuletajate etteasted ning festivaliklubi). Uutest etendustest oodatakse kõige enam ehk muusikalist lavastust „Bullerby lapsed“, mis esietendub 1.septembril, lavastajaks ja dramatiseerijaks Vahur Keller, laulusõnad Leelo Tunglalt ning muusika Olav Ehalalt.

Teatri suurim saal asub siseõuel saali, mahutades üle 700 vaataja. Siseõue saali avalavastuseks oli 25. augustil 2006 esietendunud muusikal „Romeo ja Julia“.

LISAINFO:

www.nukuteater.ee
www.noorsooteater.ee
www.vanalinnapeevad.ee

Kuidas olla eestlane 21. sajandil

Avaldatakse lühendatult

Esimesed teadaolevad asukad jõudsid Maarjamaa pinnale ligi kümme tuhat aastat tagasi pärast jääaja taandumist. Sajandite jooksul kujunes siinset elanikkonnast oma keele ja uskumustega rahvas.

Aeg muutis põliseestlase kõnet ja kombeid ning kujundas uue näoga vana rahvuse – tänapäeva eestlase.

Eestlus – see on omapära, rahvuslik iseloom, mis eristab meid teistest rahvustest. Minule tähendab eestlus eelkõige ühtsustunnet oma rahvaga. See tähendab ka oma riigi austamist, juhtide järgimist ja kuuluvust eestlaste hulka.

Kuna Eestis on läbi aegade valitsenud mitmed võõrvõimud, on meil ka hulgaliselt segaperesid. Segaperedest noored võivad end tunda nii eestlastena kui ka muulastena. See oleneb sellest, kui tihedalt puutuvad nad kokku Eesti keskkonnaga ja missugused traditsioonid valitsevad nende kodus. Ma usun, et segaperest pärit noor peab oma kodumaaks seda maad, kus ta on sündinud, ning emakeeleks seda keelt, mida räägivad tema vanemad kodus. Samas usun ma, et Eestis elades tahaksid nad olla eestlased, suhelda eesti keeles või vähemasti osata eesti keelt.

Eestlane on lai mõiste. Mõneledele tähendab see vaid rahvust, teistele aga maa- ja laulurahvast, kes juba muistsetest aegadest kaitses Eesti valdusi ja oli Eestile truud. Mina arvan, et kui räägin eesti keelt, elan Eestis ning osalen eesti kultuuri elus, siis olen eestlane.

Olgugi et Eesti on väike riik, meie rahvaarv napp ning paljude teiste riikide elanikud ei tea meie kohta midagi, leidub meil palju andekaid teadlasi, sportlasi, muusikuid, kes aitavad meid teiste rahvaste silmis esile tõsta. Mis võiks veel rohkem Eestit ja eestlasi tunnustada kui taliolümpiamängud kolme kuldmedaliga! Mis võiks veel uhkem olla, kui näha meie sinimustvalget lippu lehvimas suurriikide lippude kõrval!

Ei saa mainimata jätta ka aastat 2001, mil Eestil õnnestus võita Eurovisiooni lauluvõistlus. Kultuurivaldkonnas on maailmas eestlastele nime teinud helilooja Arvo Pärt ning dirigendid Eri Klas ja Neeme Järvi poegadelega. Kõik see tõstab ju rahvuslikku enesetunnet.

Ei hõbedat, kulda või leida me maal, kuid meil on oma uhkus – meie laulu- ja tantsupeod, mis on maailmas ainulaadsed. See tava pärineb juba aastast 1869 ning ka nõukogude võimu all olles suudeti seda traditsiooni jätkata. Üks osa meie olemusest on muusika. Kõlab ju kogu eesti keelgi lauluna!

Iga eestlase peaks südameasjaks võtma selle, et laulurida "eestlane olla on uhke ja häa" poleks pelgalt sõnakõlks, vaid ühendaks endas ühe väikese rahvuse soovi jääda püsima maailmas, kus varitseb oht tema eksistentsile.

Liina Luht Tartu Kivilinna Gümnaasiumist

18. aprill – 18. mai – muinsuskaitsekuu

7. MUINAS-JULLE VÕISTLUS "TORNI SÕNUM"

MIS MEENUB SULLE KÕIGEPEALT, KUI KUULED SÕNA "TORN":

- Kirikutorn? Lossitorn? Linnusetorn? Keskaegne vangitorn?
- Tallinn – tornide linn: *linnamüür? Tornide väljak?*
- Vahitorn? Jahitorn? Vaatetorn? Veetorn? Tähetorn? Tuleorn? Tuletõrjetorn? Kolhoosiaegne silotorn?
- Kõrgusse pürgivad uusehitised: Tallinnas Kawe Plaza? "Giljotiin"? Radisson SAS? Tartus "Plasku"? "Tigutorn"?

MILLETST TORNID MEILE KÕNELEVAD?

- Siin on uhke linn
- Reklaam: siin on, siit saab...
- Maamärk maastikul orienteerujale
- Siia otsa saab ronida, siit saab kaugele vaadata
- Millest veel...?

MILLINE ON SINU KODUKANDI...

- ... kõige salapärasem / huvitavam / hirmuäratavam / kodusem torn?
- ... rumalusest lammutatud torn?
- ... seni veel ehitamata torn? Torn, mis oleks võinud ehitamata jäädagi?

Neil teemadel võid kirjutada / joonistada / meisterdada ning saata või tuua oma **võistlustöö** hiljemalt **11. maiks 2007**

Eesti Muinsuskaitse Seltsi (Pikk 46, 10133 Tallinn, telefon 641 1287). Kirjatöö võid saata ka e-postiga (ene.luka@entk.ee).

Lisa kindlasti enda ja oma õpetaja-juhendaja andmeid (nimi, klass, kool, telefon / e-mail; vajadusel kodune aadress).

Võistlustöid hinnatakse kolmes vanuseastmes (1. – 4. klass, 5. – 6. klass, 7. – 9. klass). Eraldi hinnatakse kirjutisi (mõtisklusi, luuletusi, muinasjutte, näidendeid jm) ning joonistusi ja käsitöid (lõike- ja kleepetöid, pisiplastikat jm).

Võitjatega võetakse ühendust. Parimad saavad tänuks Eesti Muinsuskaitse Seltsi tunnustuskirja, väärtusliku raamatu ja ekskursiooni Pika Hermannitorni tippu. Kõige meeolukama töö avaldab oma juuniku numbril kaanel ajakiri Hea Laps.

Eesti Muinsuskaitse Selts, Balthasar Russowi Ühing, ajakiri Hea Laps, Eesti Noorsootöö Keskus, Tallinna Kultuuriväärtuste Amet

Hea Lapse auhind Sten Roosi võistlusel

Joonistused

Elas kord ammu-ammu üks 9-aastane poiss. Talle meeldis palju joonistada. Ta joonistas loomi ja linde ning ta lemmikloom oli jänes. Kuid ta ei osanud jänest joonistada. Küll ta proovis ja proovis, aga need jänesed nägid välja nagu kurjad kollid.

Ühel päeval, kui poiss oli koolist koju tulnud, kuulis ta mingit krabinat, kuid ei teinud sellest välja. Ta läks oma tuppa joonistama. Talle tulid külla sõbrad. Kui lõpuks saabus õhtu, tulid koju ka isa ja ema. Nad läksid kööki. Ema tegi külmkapi ukse lahti – seal oli tühjus! Nad kuulsid krabinat ja vaatasid elutuppa: seal olid kõik aknad lahti. Ema pani aknad kinni ja kõik jäi vaikseks, kuid järgmisel päeval kordus kõik.

Kui poisile tulid jälle sõbrad külla, nägid nad, et jälle olid kõik aknad pärani lahti. Lõpuks nägid nad koletist, kes oli jälle kapi tühjaks söönud ja aknad lahti teinud.

Poisile meenus, et tema viimane joonistus oli olnud just selline...

Õnneks oli see tegelikult sõbralik koletis, aga poiss kustutas siiski igaks juhuks kõik oma koledad joonistused ära. Ja enam ei juhtunudki selles kodus midagi imelikku. Kui nad veel surnud ei ole, siis elavad nad praegugi!

Siim Salla Väike-Maarja Gümnaasiumi 3.a klassist

Tere! Kirjutasin üles ühe õuduka, mille mulle rääkis täditatar. Mulle see meeldib, lootan, et ka teile! Katrin J. Tallinnast

Kassi-õudukas

Ühes väikeses linnas oli kohutavalt palju hulkuvaid kasse ja koeri. Nad olid kõik üleni musta värvi ja väga tigedad. Kui neid taheti viia loomade varjupaika, siis hakkasid nad küünte ja hammastega püüdjate vastu.

Nende küünistuste haavad olid koledad ega kasvanud kaua aega kinni. Kassid ja koerad mürdsid linde ja teisi loomi ja hirmutasid teekäijaid.

Kui elu läks juba ohtlikuks, hakkas politsei uurima, kust need kurjad loomad tulevad. Kõige rohkem elas neid ühe naise hoovis. See naine oli linna kolinud alles hiljuti ja tema maja ümber oli kõrge müür, müüri tagant kostis aga nii öösel kui päeval koledat urisemist ja kräunumist.

Politseinikud jäid valvama ja nägid, et igal öösel laskis see naine oma aiast välja suure koera- ja kassikarja. Nad käisid mitu korda naise värava taga, aga neid ei lastud sisse.

Üks noor ja osav politseinik ronis lõpuks ükskord öösel üle aia ja hüppas võõra naise hoovi. See oli tühi, sest loomad olid just linna peale laiali jooksnud. Mees pääses akna kaudu ka majja sisse. Ta nägi, et imeliku välimusega naine istus peegli ees ja lausus igasuguseid nõiasõnu.

“Varsti on võim kogu linnas minu käes!” hüüdis naine lõpuks õudse häällega.

Politseinik võttis revolvi, sihtis nõia poole ja ütles: “Seda me veel vaatame! Tulge minuga kaasa!”

Naine tegi süütu näo ette ja naeratas.

“Ma ei tee ju midagi halba,” ütles naine. “Kas te ei tahaks minu võlupeeglist vaadata, siis saate aru, et pole mõtet mind ähvardada?”

Politseinik astus peegli juurde, aga naine hüppas talle kallale ja hammustas teda käest. Mees tahtis nõida tulistada, aga ta käsi oli äkki kähkaks muutunud. Ta ei jõudnud midagi öelda ega teha ja muutus kiiresti mustaks koeraks. Muidugi oli ka tema väga kuri.

Leelo Tungal

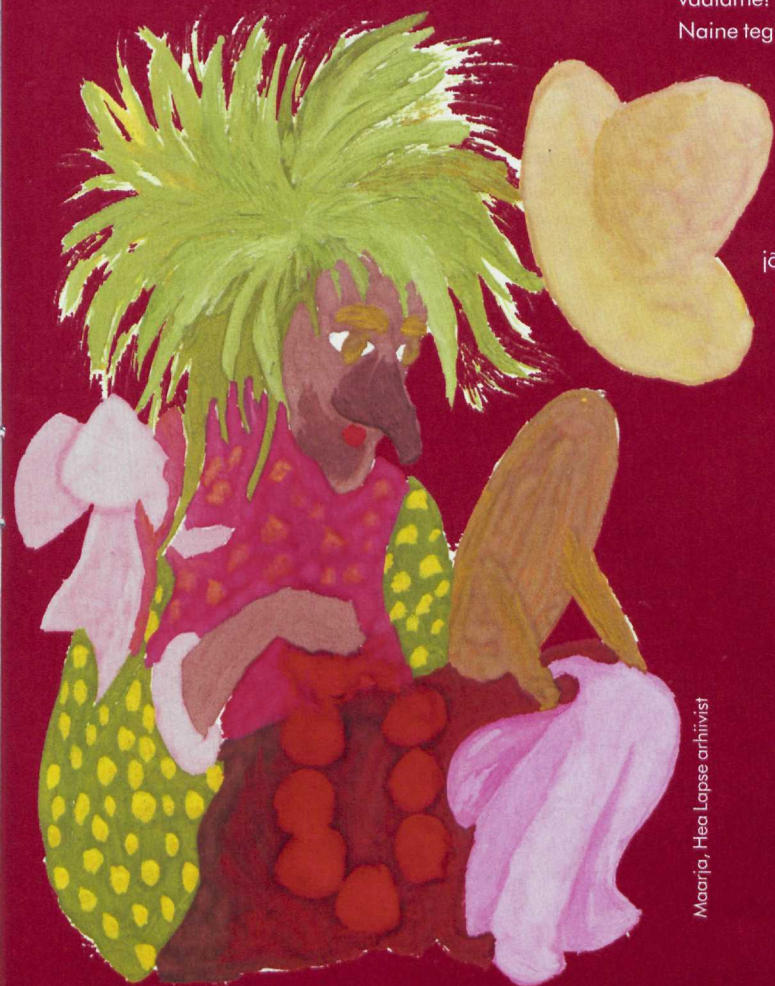
ÕUDNE LUGU

Kuulsin ema valje nuukseid –
kartes kurje mõrvareid,
hirmuga ta näris juukseid,
vahel torkas kõrva neid.

Väga vaikne oli isa –
ta on hoopis teisest puust,
aga lõpuks hädakisa
vallandus ka tema suust.

Ärme üldse räägi minust –
mina jooksin välja kinost!

Maarja, Hea Lapse arhivist

Kuldnokk tuli europarlamentist

Kuldnokk tuli juba märtsis talviselt

reisilt tagasi. Viimased neli-viis kuud veetis ta Lääne-Euroopas. Selleks paigaks võis olla Inglismaa või Holland, Iirimaa või Prantsusmaa, aga suure tõenäosusega hoopis Belgia, kus on hea kodune tunne koos Eestist pärit Europarlamendi saadikutega aega veeta. Aga eks Euroopa Liidu tingimustes ole ju eestlasi nüüd mõneski nimetatud riigis päris palju tööle asunud, nii et kuldnokkadel talvel kodutundest ehk puudu ei tulegi.

Kuldnokad on suurepärased lendajad, neile on reisimine hoopis lihtsam kui meile. Ühe päevaga tublisti üle tuhande kilomeetri maha lennata pole kuldnokale probleem, seda on tõestanud rõngastusandmed. Kuldnoka lennukiirus võib ulatuda kuni 75 km tunnis ja vaid pääsukestest on talle lendamises vastast. Autoga suudaksime tast siiski mööda kihutada, aga tuhat kilomeetrit päevas kipub autojuhigi jaoks liiast olema.

Märtsis saabusid esimeses järjekorras kohale kuldnoka isaslinnud, kes otsisid üles oma eelmise aasta pesakastid. Kui oli, mida otsida. Kohe asus kuldnokaisa sinna ööbima ning olles nädala-paari jooksul sinse eluga taas kohanenud, hakkas kodu koristama. Kui nüüd vahepeal kuldnokaemagi koju on jõudnud, asub ta mehele appi. Muidugi, kui see pesakast meie aias juhtub olema, võiksime selle ise enne kuldnokkade saabumist ära puhastada, meie jaoks on see palju lihtsam. Samuti tasub igal aastal üle vaadata, ega kastid pole pragunenud ja kas nad ikka kindlalt kinni on. Kui meie kodu juurest aga kuldnoka pesakast veel üldse puudub, tasuks see meisterdada ja üles panna. Siis on kevadel hoopis huvitavam.

Kuldnoka pesakasti sobiv küljepikkus on 30-35 cm, põhja mõõdud 14x14 cm, lennuava läbimõõt 5 cm. Põhi tuleks kinnitada seinte vahele, mitte alla, nii peab kauem vastu. Katuse esiserv peaks pikem olema, et vihm lennuavast sisse ei sajak. Katuse või üks seintest võiks käia lahti, siis saame pesakasti hiljem puhastada. Istumisulka lennuava alla ei maksaks panna, see võib kriisilukordades mõne pesaröövli tegutsemist kergendada. Kinnitada võib pesakasti kas puule, elektripostile või kuuriseinale sellisele kõrgusele, kus linnul ohutu oleks ja kuhu kassid ei pääseks luurama. Kuna kuldnokkadel kindlat pesitsusterritooriumi pole, võib ka mitu pesakasti lähestikku panna.

Kuldnokk on seltsiva loomuga, naabrite vastu pole tal midagi. Väljaspool pesitsusaega liiguvad nad ju päris suurte parvedena ringi. Aga oma kodumaja kaitseb kevadmuusik südilt. Kui mõni teine kuldnokk peaks seda omale himustama, läheb löömaks. Vahel madistavad kastis sees, nii et suled lendavad. Eks kaklusi ja eriarvamusi elamispinna pärast tuleb meilgi vahel ette, selles suhtes inimesed kuldnokkadest väga ei erinegi.

Aprillis on kuldnoka aktiivseim lauluperiood. Sel ajal, kui perenaine pesaehitusega tegeleb, laseb peremees laulul hoogsalt kõlada. Ta teeb seda süvenenult ja žestikuleerides, uhke kirju kuub helklemas päikesepaistes. Ja üllatuslikult ei ole võimalik leida kahte täpselt ühtmoodi laulvat kuldnokka! Kõik nad kannavad omas võtmes ette kuuldu-kogutut. Oma laulusse põimivad kuldnokad nii teiste lindude ja loomade hääli kui ka inimeste poolt tekitatud helisid. Nii võib koduüelt pesakasti katuselt või

Fotod: Mati Kose

teleantennilt kuulda nii suurkoovitaja trillereid, partide pääksu- mist, kanade kaagutamist, suitsupääsukeste lauluvidinat, hiireviu hüüdeid kui ka ukse kääksumist või isegi telefonihelinat. Kui peaksite pidevalt kuldnoka kuuldes kuulama plaadilt oma lemmiklugu, olgu see siis Vanilla Ninja või Robbie Williamsi esituses, võib varsti neistki lugudest katkeid kuulda kuldnoka esituses. „We are Rockstars...“ pole kuldnoka jaoks kaelamurdvalt raske järele laulda... Puuris peetavaid kuldnokki on õpetatud sõnu välja ütleva küll, Viinis olevat üks puurikuldnokk osanud tervelt 70 sõna! Puuris siiski tänapäeva seadused looduskaitsealust kuldnokka pidada ei luba.

Mais kooruvad kuldnokaperes kaunitest helesiniste koortega munadest aplad kuldnokalapsed. Enam pole papal aega laulmiseks, nüüd tassivad mõlemad linnuvanemad teineteise võidu lastele toidupalasid.

Inimesed on kuldnokalaste kasvamise ajal röömsad, sest peaaegu kõik, mis kuldnokapere sel perioodil toiduks tarbib, kujutab inimeste jaoks aia- ja põllukahjureid. Teadlaste arvutuste kohaselt söövad kuldnoka pesakond kasvamise ajal ära tervelt 8000 maipõrnikat või selle vastset. Pluss veel tohututes kogustes traatusse, nälkjaid ja palju teisi kahjureid.

Tõsi ta on, et paar kuud hiljem kujuneb kuldnokaparvestest aiapidajatele tõeline nuhtlus, aga need on juba põhja poolt meile saabunud isendid. Nimelt hakkab kuldnokk suve teisel poolel eelistama taimset toitu ja kirsid, murelid, sõstrad ning muud maitavad palad kasvavad ju aedades. Kust peaks kuldnokk teadma, et neid ei tohi võtta, et need on eraomand? Selgrootuid tohtis ju võtta küll igalt poolt! Eks aiapidajad peavad lihtsalt välja mõtlema need kavalused, kuidas oma saaki kaitsta, kuldnoka peale viha küll ei sobi pidada. Tal on ju tegelikult hea maitse!

Aga praegu, aprillis, naudime kaunist kuldnokalaulu ja püüame end mitte petta lasta kõigist nendest helidest, mis kuldnoka suust kõlavad. Kui kuuleme mobiilihelinat, siis peaks kõigepealt täpsustama, kas see tuleb ikka taskust...

HIBA LADS

*Sesti otsib
superstaari*

HEA LAPS

Gwen Stefani

Juba jürikuu käes, head sõbrad ja sugulased!

Meie aga teeme teatavaks veebruarinumbri võistluste võitjad. Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva-, Pärnu- ja Läänemaa lapsed oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist** (Kuninga 6, Tallinn), Tartu-, Valga-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda** (Kompanii 3/5, Tartu). Kellel on auhindade kättetoimetamise asjus muid soovide, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

Tere! Minu nimi on Gerda ja ma otsin 12-14 aastasi kirjasõpru! Siin on kirjas mu andmed.

NIMI: Gerda Raja
VANUS: 12
LEMMIKSÕÖK: pitsa
LEMMIKJOOK: õunamahl
LEMMIKÕPPEAINE: kunst
LEMMIKTEGEUS: õues tsillimine
LEMMIKRAAMAT: "Pätu"
LEMMIKFILM: "Õudne film 1, 2, 3, 4"
LEMMIKVÄRV: punane ja must
LEMMIKBÄND: Toe Tag

LEMMIKLAULJA: Eda-Ines Etti
HOBID: kunst, õues käimine, jalgrattasõit, arvuti, sõbrad
FÄNNAN: tenniseid, luukeresid, täppe, triipe, kummist käevõrusid, sõjaväemuusik
ADDRESS: Suur-Puiestee 8-7, Türi. Järvamaa 72212
 Olge mõnnad ja kriblage kirju!

You rahvas!! Olen 15a. tüdruk, nimeks mul Kätlin. Otsin endale kirjasõpru vanuses 13 – 18a, nii poisse kui ka tüdrukuid. Address: **KÄTLIN KIHO**, Härjanurme küla, Jõgeva mk. 49002.

Youki! Sahn ja matt! Otsin endale kirjasõpru vanuses 10 – 18, olen ise ju 13. Ilmavalgust nägin ma 19. 03. 1994. Addressiks on mul **KÄTLIN MÄND**, Härjanurme küla, Puurmani vald, Jõgevamaa 49002.

LEGO-talongid olid

ka väga paljudel õigesti täidetud. Auhinnad saavad **ALAIN-ASKO ORGUSAAR, RASMUS RÄÄSTAS, ANDRE JOOSEP ARMING** Tallinnast, **MARKUS METS** Harju-Ristilt ning **RAIMOND EINO** Sakust.

TALLIRIINI auhinnaraamatu

saavad **DIANA KORNIS** Mõisaküläst ja **PILLERIIN HIRV** Vändrast.

RISTSÕNALahendajaist

oli seekord loosijõne **LISETT ORASEL** Keilast ja **KÄTLIN LUHTIL** Türit.

BARBINDUSE-leheküljele saabus

seekord nii palju huvitavaid nimejutte, et Triibu-Liinel tekkis neid lugedes soov endale veel kolm-neli eesnime võtta. Aga auhinnad tuli panna loosi. Päeviku-Barbieid saavad: **HANNA STINA HEINLOO** Tartust, **TSIIVI-MAARJA VIKS** ja **EGE-ELIZABETH KALDARU** Väike-Maarjast, **ELINA** Pärnust, **KLAARA-KAARI KUPPER** Suure-Jaanist ja **ANNA-MARIA UULMA** Sauelt. **SANDER SARAPUU** Põlvast ja **SIIM SILLAMÄE** Suure-Jaanist saavad aga auhindadeks raamatud.

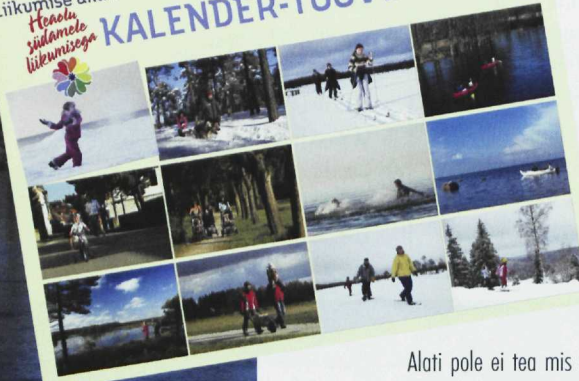

Aprill – aktiivne astumiskuu!

Südamenädal – suur sammumängunädal!

Liikumise aktiivne aastaring – tervis ja vorm värskest vaistsõlt

KALENDER-TÖÖVIHK 2007

Südameliidud nii Eestis kui Soomes õhutavad südametervislikult elama ja aktiivselt liikuma kõiki, nii väikesi kui ka suuri..

Õeldakse küll, et rattad paneb käima raha. Südame paneb käima töö ja see tähendab paljude lihaste ühekorraga tööle hakkamist.

Kiired jalad ja hoogsad käed panevad südame eriti kärmesti tööle!

Alati pole ei tea mis suurt kiirust vajagi, kõlbab tavalisest käimisest-jooksmisest, et südame vastupidavus juba kasvaks. Teadlased on välja arvanud, et täiskasvanud peaksid selleks päeva jooksul koguma vähemalt 10 000 ja **lapsed 13 000-15 000** (iseastunud!) sammu.

Sellest pole kasu, kui teiste jooksusamme telekast istudes pealt vaadata. Ehtne kasu tuleb ikka oma sammudest!

Teeme tänavusest südamenädalast ühe suure sammulugemise nädal!

Huvitav, kui palju samme päeva jooksul Sinul kokku koguneb?

Teadu on, et reipalt-hoogsalt-tempokalt käies on kiirus umbes 5 – 6 km/tunnis. Sellise kiiruse puhul teeb inimene ühes minutis 90 – 100 sammu. Ühe tunniga koguneb seega umbes 6000 sammu ja kaks tundi jalgade tööd annaks 12 000 sammu.

Südamenädalal on 7 päeva ja kui iga päev need soovitatavad 13 000 sammu kokku koguda, saaks hea tahtmise korral: $7 \times 13\,000 = 91\,000$ sammu.

See on väga hea hea plaan südamenädalaks – 7 päevaga ligi 100 000 sammu!

Klassi peale kokku tuleks muidugi veel suurem arv.

Tänavuse südamenädala juhtlause on „**Väike võtab suurest eeskuju. Kõiges!**”.

Kes kellest eeskuju võtab ja milles? Lapsed on küll kasvult väiksemad, kuid liikumise mõttes võivad just nemad olla täiskasvanutele suureks eeskujuks. Tiritamm, kukerpall, hundiratas ja puu otsa ronimine on jõukohane pea igale lapsele, mitte igale täiskasvanule. Tundide viisi vutti taguda jaksab iga poiss, mitte aga iga täiseas mees. Hüppenööriiga hüpata ja keksu mängida käib mõnelegi suurele suisa üle jõu.

Kes annab Sinule liikumise mõttes eeskuju?

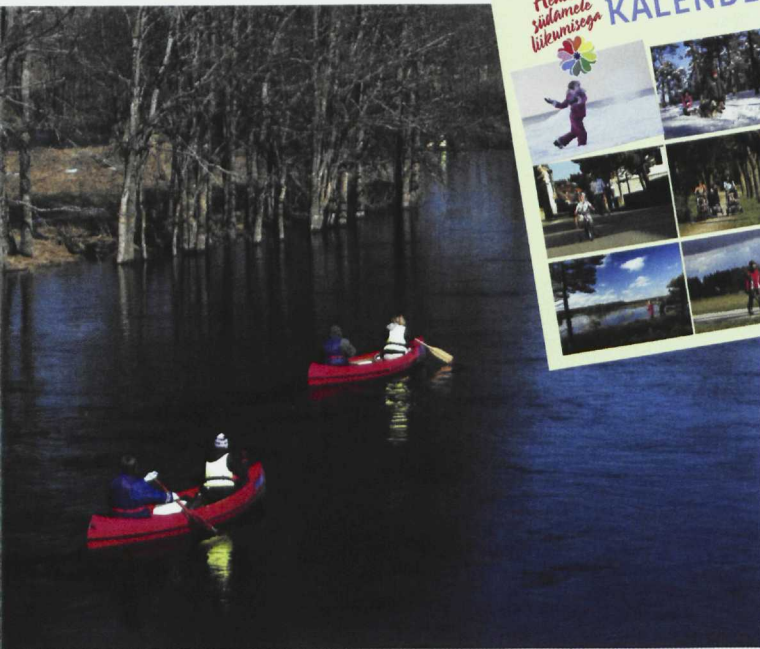
SÜDAMENÄDALA puhul palume kirjeldada **LIIKUMIS-EESKUSJUSID**.

Eest Südameliit ootab joonistusi-kirjutusi kellestki, kes on liikuv, vastupidav, nõtk, sale, painduv ja igati heas vormis.

Tähtaeg – kevadpüha 1.mai.

Õnneloosiks – sammulugeja-aparaat, mida saab kaasas kanda ja mis kõik sammud kokku loeb.

Maire Sirel,
Eesti Südameliit

Eesti Südameliidu värskes Liikumiskalender-töövihikus

on aprill kuulutatud **aktiivseks kuuks**, mis innustab hästi palju liikuma. Igal pool on suur kevad ja õige ongi õues olla. Seal saab kõige paremini lihaseid liigutada ja nii jõuab elus paremini edasi. Kevad paneb eriti jalad iseenesest käima. Kevadine sammumäng tähendab seda, et sammumine käib mängeldes ja aprill tervenisti on rõõmsa astumise kuu. Looduse poolt on niimoodi seatud, et kevad paneb laulma ja liikuma – tasub vaid kuulata ja vaadata, mis ümberringi toimub.

Kes tahab olla rõõmus, terve ja vastupidav, peab keha kõik lihased tööle panema. Mida rohkem lihaseid harjub tööd tegema, seda sitkemaks nad muutuvad. **Inimese kehas on, muide, ligi 600 lihast.** Käimine, jooksmine, hüppamine ja ronimine panevad jalgalihasid tööle. Raskuste heitmine, tõstmine ja kandmine annavad tööd käelihastele. Selja-, kõhu- ja rinnalihasid tulevad alati kampa, kui neid vähegi tarvis peaks minema.

Kehas on aga üks eriline lihas, mis teeb kõik tööd alati kaasa – see on südamelihas. Süda toimetab nagu pumbajaam lihaste tööks kõik vajalikud toitained ringlusesse. Kel lihased lödvad, on ka süda laisk. **Oma südame saab ise tugevaks kasvatada!** Kel südamelihas tugev, on vastupidav ja tal pole karta, et mõni suurem pingutus massi võtaks. Kes harjub ennast väsitama, ei see nii kergesti väsi!

Soovitus: liikuda IGA PÄEV, IGA ILMAGA, kindlalt tund, kuid parem kaks, õueõhus ja päikese sooja silma all, kuid midagi pole häda ka vihma ja tuulega!

Aprill on tõeliselt südame-aktiivne kuu, sest 15. – 22. aprillini peame SÜDAMENÄDALAT.

		"Pörgupõhja uus ..." (Tammsaare teos)	volt	number	
			Nord-Ost	kiiresti, kähku, väledalt	
					raadius
					...-puder
					positiivne poolus, positiivne klemm
			mina	nemad	
			boor	... tessa, kossa	kaalium
			tonn		
			Gustav Adolf		rohupood
			2 x täht		Discovery Studio
	rooma number	laeva mastid, trossid jms.			
	55				hooaeg
	noored inimesed	viga mängus			
		Taavi			
		narrimine, nali			
		suur linn Texases			
		prussakas			
lugupeetud				Triin	Eero
pealik laevas				8. märts ehk ...-päev	jõulude eelne aeg
kukkurkaru					
			kõõgivil	arsen	
			Norbert	liiter	
			Notre Dame de Paris		
		Georg ... (laulja)			
		Brasillia jalgpallur			
		reede			
niitmisriist					Vaikne ookean
aasta omaette lapsevanem					mets vene keeles
		tara			
		keksin, hüplen			
		South-East			
	Lennart Meri			kümme inglise keeles	
	... Marino; ... Francisco			ehk	
	meeter				Iris
			palve lõpusõna		
			riik Euroopas		

Sõprus, seiklused ja metsakollid

Liina Ristoja

kirjanik Lutsu majas

Kes ei teaks, et kord töid Iiti ja Kusti metsakollide juurest koju kaasa väikese ja räpase Nukitsamehe või et Toots oli kooli kõige ulakam poiss. Kindlasti teavad aga vaid vähesed, et nende ja paljude teiste tuntud tegelaste autor on kirjanik **Oskar Luts**, kelle tore Tartu maja ootab päevast päeva külalisi, et õppida kirjaniku loominguga ja elu kohta, mängida mängu, teha nalja, mööda maja ringi tuhlata ning sisse küigata mitmete põlvkondade lemmikraamatuid kirjutanud majaperemehe tubadesse.

Lapsepõlv ja muud lood

Oskar Lutsu väike kollase taraga ümbritsetud roosakas maja asub Tartus Riia maantee ääres. 120 aastat tagasi sündinud kirjanik elas küll suure osa oma elust oma perega seal, kuid väike Oskar ise kasvas üles hoopis Palamusel, kauni Kuremaa järve kaldal. Loodus ja armsate inimeste lähedus – vanaema Triinu, ema, isa, nooremad vennad Arno ja Theodor – olid tundliku ja terase Oskari kujundajaks.

Lapsepõlvkodu soojus kandus täiskasvanuks saades ka tema loomingusse – Oskar Lutsust sai kirjanik, kes armastas oma tegelasi, tundis neile kaasa ja on justkui ise oma lugudes kohal.

Lastejutud kirjutas Oskar Luts siis, kui tal oli olemas muusa – poeg Georg. Siis valmisid lastejutustus "Inderlin" ja selle nimega tegelasele Inderlinile pajatatud muinasjutt "Nukitsamees", hiljem "Pett ja Parbu" ning "Laukapoiste ootamatu teekond". "Inderlinis" jutustab isa oma väikesele pojale üheksal öhtul meenutamisi teekonnast Tartusse. See on lugu lapsest, kelle elu suure soojuse ja tähelepanuga jälgitakse, ja noorest isast, kellele lapsekäsi on avanud akna uude tundmatusse maailma.

Vanaaegne maja, tuttavad tegelased

Maja keskpunktiks ja põnevaks vaatamisväärsuseks on aiapoolne Oskar Lutsu töö- ja magamistuba. See on väga lihtne – voodi, laud Lutsu kirjutustarvetega, mõned lemmikraamatud ja kamin. Allkorrusel siseneme kirjaniku külalistetuppa, kus näeme paljut, mida tänapäeva kodudes enam ei kohta: raamatukapp, klaver, toruga grammofon, raadio, ilmajaam ja maalid.

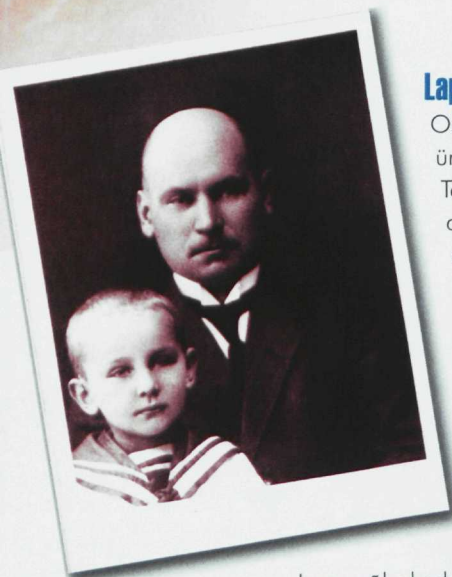
Mööda treppi ülespoole astudes võib imetleda läbi kahe korruse kõrguvat raamatukappi, milles vaid majaperemehe looming.

Ülemisel korrusel, Lutsu „tegelaste toas“, võib näha pildil ja nukkudena tuntud tegelasi Lutsu juttudest, saab kuulda neist laule ja jutte, mängida põrandal punase Tootsi maakera ümber suurte nuppudega täringumängu, uurida kirjaniku ja tema poja aegseid mänguasju ning Kiire nõõpideta saapaid, patsutada Nukitsameest või nuputada piltide järgi lugu kassist ja koerast – "Pett ja Parbu". Samas saab ka joonistada ja meisterdada kirjaniku juttudest kõige rohkem meeldinud tegelase.

Noorele Oskar Lutsule valmistas rõõmu kirjutada mälestusi oma õpingute ajast Palamusel. "Otseku elusatena tekivad mu silma ette kõik need Tootsid ja Teeled, Arnod ja Imelikud... kogu see kihelkonnakooli kirev kompajong. N a d i s e kipuvad paberile," meenutas ta ise. Täna on "Kevade" ja teiste Paunvere lugude kangelased raamatu lehekülgedelt väljunud ja neid kohtab teatrilaval, filmides, uutest juttudest ja elus eneses. Meis igaühes on mõne Oskar Lutsu tegelase iseloomujooni. Mõtle järele, millistele neist sarnaned kõige enam sina?

Seiklused koos Andresega

Paljudesse Oskar Lutsu raamatute tegelastesse on salaja peidetud inimesed, keda kirjanik ka päriselt tundnud on. Mõnikord meeldis Lutsule ka nimega mängida, näiteks kannab „Kevadest“ tuntud mõtlik koolipoiss Arno Oskar Lutsu venna nime. Iseendale viitab kirjanik oma mälestustes aga kui Andresele. Kuigi suurem osa nendest seiklustest on üldjoontes ka tõesti aset leidnud, ei ole kirjanikul ka oma elusündmuste kirjapanekul kujutusvõimest puudu tulnud. Näiteks kuueaastase Andrekena sõitis väike kirjanikupoiss esmakordselt koos isaga linna (Tartusse), kus omapäi mööda linna jalutades sekeldustesse sattus. Lugu sellest jutustatakse Oskar Lutsu majamuuseumis pealkirja all **"Isaga linna!"**. Andres seikleb aga ka teistes lugudes, millest **"Kuningalugu"** õpetab hindama seda, mis meil olemas on ja mitte asjata nurisema, ning

“Murumuna tark sumadan”, mis õpetab lastele mõningate maarohtude ja ravimtaimede mõjusid ning kasutusalasid.

Tähtsad jutud elust

Oskar Lutsu raamatud pulbitsevad elurõõmust, sõprusest ja armastusest. Seetõttu saab peale huvitava vana maja, raamatute ja mänguasjade vaatamise osa võtta ka Lutsu majas toimuvatest õpitubadest ja muuseumitundidest, kus mängitakse, jutustatakse, vaadatakse filmikatteid, tehakse rühmatöid, korraldatakse rollimänge ja arutlusi. Need on põnevaks vahelduseks tavalistele koolitundidele ja avavad lastele läbi Oskar Lutsu lugude inimsuhete olemust ja väärtust.

“Kui Arno isaga...” on õpituba, kus arutatakse sõpruse leidmise ja hoidmise üle, “Nukilugu” räägib sellest, kuidas murenesid kurjuse nukid ehk kuidas Nukitsamehest sai hea laps. Suuremate lastega tõstetakse aga päevakorrale juba pisut rohkem arutlust vajavad ja keerulisemad teemad, mis on ka „Kevade“ raamatus ja filmis lugejatele-vaatajatele mõtlemisainet pakkunud. Arutletakse tülide lahendamise ja leppimise („Seda rehkendust ei tohi sa imelikule näidata!“), kaastunde ja vastutuse ning sõpruse ja aususe vastuolude („Kes laskis parve põhja?“), samuti erinevate iseloomude ja käitumisviiside üle („Tootsi mitu nägu“).

Peale selle leiavad Lutsu majas veel aset ja filmi- ja näidenditunnid, kus Lutsu teoste kangelasid muutuvad veelgi elavamaks kui kirjaridades ja taaselustavad oma toredad juhtumised sealsamas kirjaniku majas.

Kirjaniku raamatuis on tore rahvalik keel, mis elab tänagi. “Kevadet” alustas Oskar Luts lausega: “Kui Arno isaga

koolimajja jõudis, olid tunnid juba alanud.” Milliseid ütlusi tead veel?

Kui lapsed Tartusse Oskar Lutsu maja juurde jõudsid ... oli muuseum juba avatud.

Kikerikü ja kukeleegu!

Sinu peolauda või pajutibuvaasi võiks ehtida üks uhke kukk – tegelikult sobib see kirev kikkake ka kaela riputamiseks.

Kuna meisterdamiseks läheb sul vaja kollaseid, oranže, punaseid ja rohelist käsitöövildi tükke, värvilisi niite, mahulist vatiini ja liimi.

Lõika minu lõigete järgi kõiki osi kaks.

Keha ja saba õmble kokku nõõpaugupistetega.

Enne lõplikku kokkuõmblemist täida keha pulgakese abil mahulise vatiiniga.

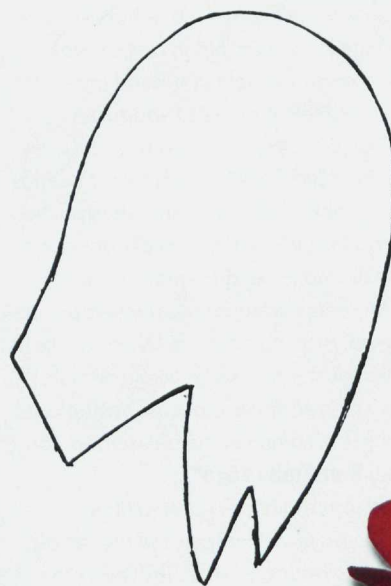
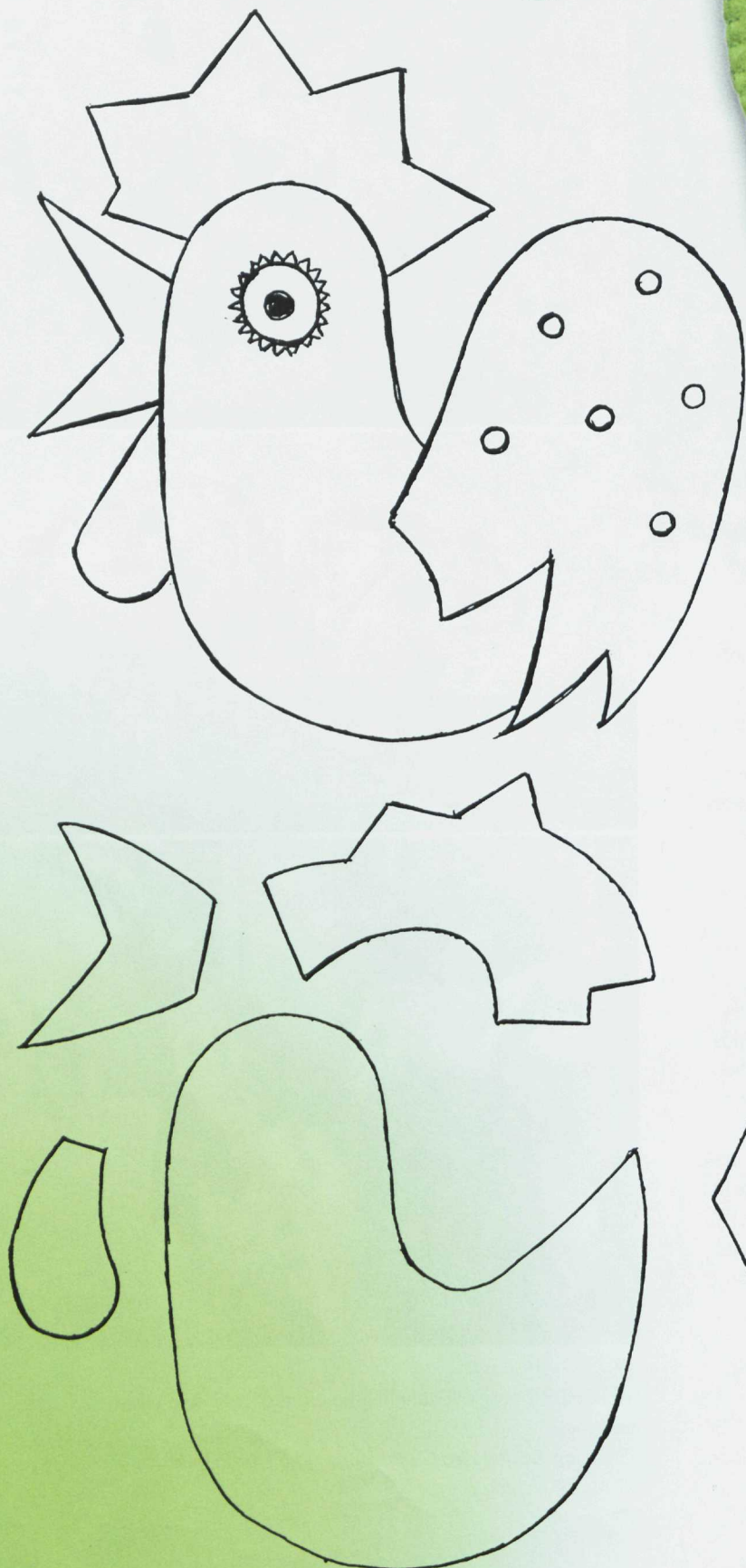
Saba sakilised servad jäta lahti, et saaksid selle detaili liimida mütsina sabateraviku peale.

Kuke teised detailid võid õmmelda või liimida.

Silmi on müüa, kuid sa võid need teha ka väikestest pärlitest või litritest.

Litritega kata ka saba, siis saad eriti uhke ja sädeleva kuke!

Lully Gustavson

Kuidas 3^b klassi õpilased oma nimed said...

Laura Laanemägi: Mina sain oma nime filmi „Väike maja preerias“ järgi. Seal oli tegelane, kelle nimeks oli Laura. Mu emale ja isale meeldis see tegelane. Laura oli armas, pikkade patsidega tüdruk. Mu emale ja isale hakkas see nimi meeldima ning nad tahtsid, et ka minul oleks selline nimi. Nad olid ühel nõul, et mulle Laura nimeks panna. Nii saingi mina oma nime ja ma olen selle nimega väga rahul.

Gerda Savolainen: Kui mu ema mind kõhus kandis, mõtles ta, et mis mulle nimeks võiks panna. Nimevalikuid oli nii palju ja alguses ei osanud ta nende seast valida. Lõpuks sai minu nimeks Gerda, sest mu emale meeldis väga ühe saatejuhi nimi. Selleks saatejuhiks oli Gerda Kordemets.

Ege-Elizabeth Kaldaru: Mulle pani nime minu ema. Talle meeldis väga nimi Elizabeth, ehkki ta ei teadnud, kas sünnib poiss või tüdruk. Emme ja issi koos arvasid, et võiks olla kaks eesnime – üks natuke lihtsam, et väikesel lapsel oleks oma nime hea meelde jätta. Nad mõtlesid, et Maria-Elizabeth võiks selline nimi olla. Naljakas, et nad ei mõelnud ühtegi poisi nime valmis. Seda, et sünnib tüdruk, nägid nad alles minu sündimisel. Kui emme mind nägi, siis ütles ta mõttes: „Tere, mu väike Elizabeth! Aga Maria sa küll ei ole!“ Juhtus nii, et kiirabi viis mind minu sündimise ööl Tartu

Lastehaiglasse. Emme jäi Rakvere haiglasse. Ja siis ühel ööl, kui emme Rakvere haiglas minule mõtles, keegi justkui sosistas talle: „Sinu tütrekese nimeks saab Ege-Elizabeth.“ Emme ei tea siiani, kas ta üldse varem nime Ege kuulnud oli. Ta ei teadnud isegi, kas Ege on poisi või tüdruku nimi.

Andreas Preistfreund: Minu nimi on Andreas. Selle nime pani mulle issi. Minu isa teadis ühte suusahüppajat, kelle nimi oli Andreas. Issile hakkas see nimi meeldima. Sellel nimel on ilus kreeka keelne tähendus – mehine. Kui oleks tüdruk sündinud, siis oleks ma praegu Mirjam. Aga õnneks sündisin poisina. Ma olen täiesti rahul, et ma poiss olen.

Egert Kruberg: Mina sain oma nime filmist „Nukitsamees“. Seal mängis peaosas Egert Soll. Mulle meeldib mu nimi väga.

Anet Veia: Minu vanavanaemal oli kunagi naabritädi, kelle nimi oli Anete. Ta oli väga armas inimene ja minu emmele meeldis ta väga. Kui mina sündisin, olid vanavanaema ja tädi Anete juba lahkunud ja minu ema otsustas tädi Anete mälestuseks panna minu nimeks Anet.

Kuldar Kangur: Minu ema nägi lasteaias ühte last, kes oli paksuke ja kelle nimi oli Kuldar. Siis ema otsustas, et minu nimi võiks ka Kuldar olla.

Klaara-Kaari Kupper Suure-Jaani Gümnaasiumist

Minu nimi on Siim. Olen praegu 9 aastane. Olen oma pere pesamuna. Kokku on meie peres 4 last. Kõigile on nimed valinud isa.

Alul taheti mulle nimeks panna Sulev – vanaisa järgi. Aga ema oli sellele vastu. Et olen Soomes sündinud, leidsid vanemad mulle järgmise nime Rootsist – Östen. Aga seda nime ei julgenud nad mulle siiski panna. Nad kartsid, et Eestis tundub see nimi ehk imelik ja võõras. Titana oli mul ilus punane kombekas. Niikaua, kuni ma sellesse ära mahtusin, olin Oliver. Aga isa kartis, et äkki hakatakse mind Olliks kutsuma. Aga ehk kasvab poisist kunagi turske mees nagu Siim seal "Viimse reliikvia" filmis? Nii jõudiski kätte see päev, mil isa läks mulle Helsingisse nime panema. Ema ootas kodus ja oli põnevil, sest tema ka ei teadnud, missuguse nime isa mulle lõpuks valis.

Kui isa koju jõudis, siis selgus, et ta oli mulle nimeks pannud Siim.

Siim Sillamäe Suure-Jaani Gümnaasiumi 2. klassist

Mina, Annabel, sain endale nime juba haiglas. Enne minu sündimist meeldisid mu emale tüdrukute nimes Saskia ja Iiris. Tegelikult sain nime ühe laulu järgi, mis raadiost kostus. Esitajaks oli Mr. Lawrence ja laulu nimi oligi „Annabel“.

Annabel Leiten Väike-Maarja Gümnaasiumi 1. a klassist

Minu nimi on Sander. Ema rääkis mulle, et ta tundis lapsepõlves ühte poissi, kelle nimi oli Sander. See poiss oli väga viisakas ja käitus tüdrukutega hästi. Minu emale meeldib, kui eesti lapse nimes on sees R ja S tähed. Minu vanaisa nimi oli Aleksander. Kui mina sündisin, oli tema juba surnud. Ema tahtis vanaemale head meelt teha ja ütles, et vanaisa nimest pool nime lähebki minu nimeks. Minu pereliikmetele meeldib mu nimi väga.

Sander Sarapuu Põlva Gümnaasiumist

Ema teadis, et sünnib tüdruk. Valmis oli mõeldud kolm tüdrukunime: Iiris, Ingrid ja Sigrid. Kui ma sündisin, siis ema vaatas mind ja tundis, et ükski nendest nimedest ei sobinud. Tuli hakata uut sobivat nime otsima. Ühel päeval, kui ema istus mu voodi kõrval, tuli talle pähe nimi Hanna Stina. See tundus sobiv nimi olevat. Lõpliku otsuse tegemiseks tuli kokku kutsuda pere koosolek. Vanaema ja teised arvasid, et Hannasid ja Johannasid on juba palju. Nii jäi minule nimeks Stina. Esimesed viis elu aastat elasid Stinana, seejärel muutis ema mind ikkagi Hanna Stinaks ja mul on selle pärast hea meel.

Hanna Stina Heinloo Tartust

Minu nimi on Karl-Oskar. Minule pandud nimesid kandsid meie peres väga olulised inimesed. Oskari nime sain onu järgi, kes oli väga tugev ja osav. Vanaisa järgi, kes oli kalur ja kingsepp, sain nime Karl.

Karl-Oskar Öun Väike-Maarja Gümnaasiumi 1.a klassist

Minu nimi on Klaara-Kaari Kupper. Olen praegu 9 aastane.

Kui emme ootas esimest last, oli neil issiga igaks juhuks välja mõeldud kaks nime – üks tüdrukule, teine poisile. Nad otsisid need nimed nimeramatust ja sobitasid siis kokku.

Sündis poiss. Tema nimeks sai Karla-Kalvar. Kui emme ootas teist last ja arst ütles, et sünnib tüdruk, oli nimi juba olemas. Nii saingi mina nimeks Klaara-Kaari.

Nüüd on meie peres kokku 4 last – ka minu nooremate õdede nimed Kerda-Kreete ja Kreeta-Karmen on kahest nimest kokku sobitatud.

Klaara-Kaari Kupper Suure-Jaani Gümnaasiumi 2. klassist

Minu nimi on Eliina. Olen 9 aastane ja mina sain omale nime sedasi. Kui mu suurem õde Mariliis (14a) oli väike, mängis ta, et tal on nähtamatu sõbranna Eliina. Mariliisile meeldis see nimi nii väga, et ta hakkas torisema: "Miks mina seda nime ei saanud?"

Kui tuli aeg, mil mina pidin sündima, ei teadnud mu emme ja issi, mida mulle nimeks panna. Siis kutsusid nad Mariliisi enda juurde ja küsisid, et mis me su väikesele õele nimeks paneksime? Mariliis ütles: "Palun pange mu pisikesele õele nimeks Eliina. Palun, palun! Kui mina seda nime ei saanud, siis las mu väike õde saab selle!" Ja emme ja issi otsustasid, et panevadki mulle nimeks Eliina. Mul on väga hea meel, et ma just sellise ilusa nime sain ja ma olen Mariliisile väga tänulik.

Eliina Pärnust

Suurvahetund

APPI! APELSINISÕDA!

Käisin veebruaris Itaalias, kus mind visati mitu korda täiest jõust apelsiniga. See juhtus Piemonte maakonnas Ivrea, mis on umbes meie Viljandi mõõtu kena väike linnake. Tegelikult ei sihitud apelsinidega muidugi mind, ägedad lahingud käisid hoopis sõjavankritel rugbimängijate moodi tüüpide ja ilma igasuguse kaitsevarustusega jalameeste vahel. Kuigi pealtaatajaid, kes punast mütsi kandsid, poleks apelsinisõdurid teoreetiliselt tohtinud visata, sai uudishimulik publik aeg-ajalt ikkagi oma nätsu kätte. Kes ei osanud ette vaadata, seda võis apelsinikuul ka otsaette tabada. Kiirabi kedagi ära ei viinud, aga siniseid silmaluseid ja paistes ninasid nägi päeva lõpul päris palju. Ivrea on nimelt niisugune karnevalitraditsioon: sõjavankritel maskidega võitlejad sõidavad apelsine pildudes läbi mitmelt linnaväljakult, kus jalameestest lihtsõdurid neid tulise innuga vastu pommitavad. Niimoodi mängitakse taas läbi aastasade tagust rahva mässu aadlike vastu: vankritel sõidavad loomulikult aadlikud ja rahvas sörgib jala. Mässu algatajaks oli nooruke möldrineiu Violetta – ja kui lahingud saavad peetud ja väikelinna väljakud paksu apelsiniplogaga kaetud, marsib läbi Ivrea rongkäik, mille peakangelannaks on kaasoegne imeilus Violetta. Ka tema pillub söödavat kraami laiali, visates rahva sekka maiustusi. Pean tunnistama, et seekordse möldrineuigi vise polnud väetite hulgast, ilmselt mängis teda mõni ilus kuulitõukaja.

Maarja Kangro

VÄLGE KÕHVI MÕISTATUS

Kui küsida selle foto omanikult, keda on pildil kujutatud, vastaks ta: "Mul ei ole ei õdesid ega vendi, ent mu ema tütar on selle noormehe ema." Seega - kes on pildil?

Eelmisel kuul ilmunud mõistatuse lahendus on näha kõrvaloleval joonisel. Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - nimelt ilmub lahendus koos uue mõistatusega järgmises ajakirjanumbris.

Mõistatuse tegi Ande

Vikerkaarehaldjas

Elas kord üks väike haldjas, kelle tiivad, nina, suu. Tal ei olnud sõpru palju, kuid tal oli miskit muud.

Temal oli väike anne teha ilus vikerkaar. Vikerkaar, mis oli rõõmuks igal lillal, loomal, puul.

Getter Kasemaa
J. Westholmi Gümnaasiumi 3.b klassist

Vikerkaarehaldjas

Vikerkaarehaldjas elab pisikeses vikerkaarevärvides majakeses. Tal on pikad pruunid lokkis juuksed ning vikerkaarevärvides õhuline kleit. Ta kleit on justkui loor. Kui ta teada saab, et täna tuleb vikerkaar, siis ta võtab välja vikerkaare ja hakkab seda värvima. Aga ta ei saa seda vihma kätte viia, sest siis peseb vihm kõik värvid maha. Ükskord juhtuski nii, et ta võttis vikerkaare liiga vara välja ja vihm pesi kõik värvid maha. Ta oli kurb, sest ta pidi kõik uuesti tegema. Aga see polnud kerge töö! Ta pidi ju terve vikerkaare uuesti ära värvima ja see oli väga suur. Sellepärast talle vihm nii väga ei meeldi, aga ta peab ju koos vihmaga töötama.

Claudia Kastein J. Westholmi Gümnaasiumi 3.b klassist

Et vikerkaar on midagi erilist, sellest on Barbiegi oma kaaskonnaga aru saanud.

Hiljuti valmis koguni multifilm vikerkaarelisest Barbieist.

Missugune aga võiks olla üks ilus KOOLIPÄEV VIKERKAARE ALL, selle kohta võiksite meile kirjutada ja joonistada!

Ootame vikerkaareloomingut 5. mailil

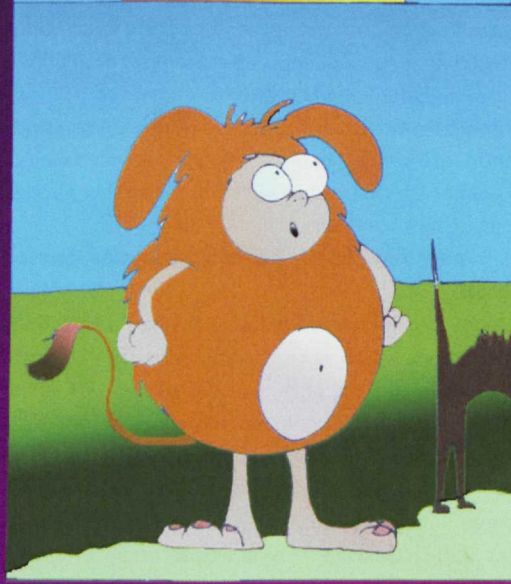
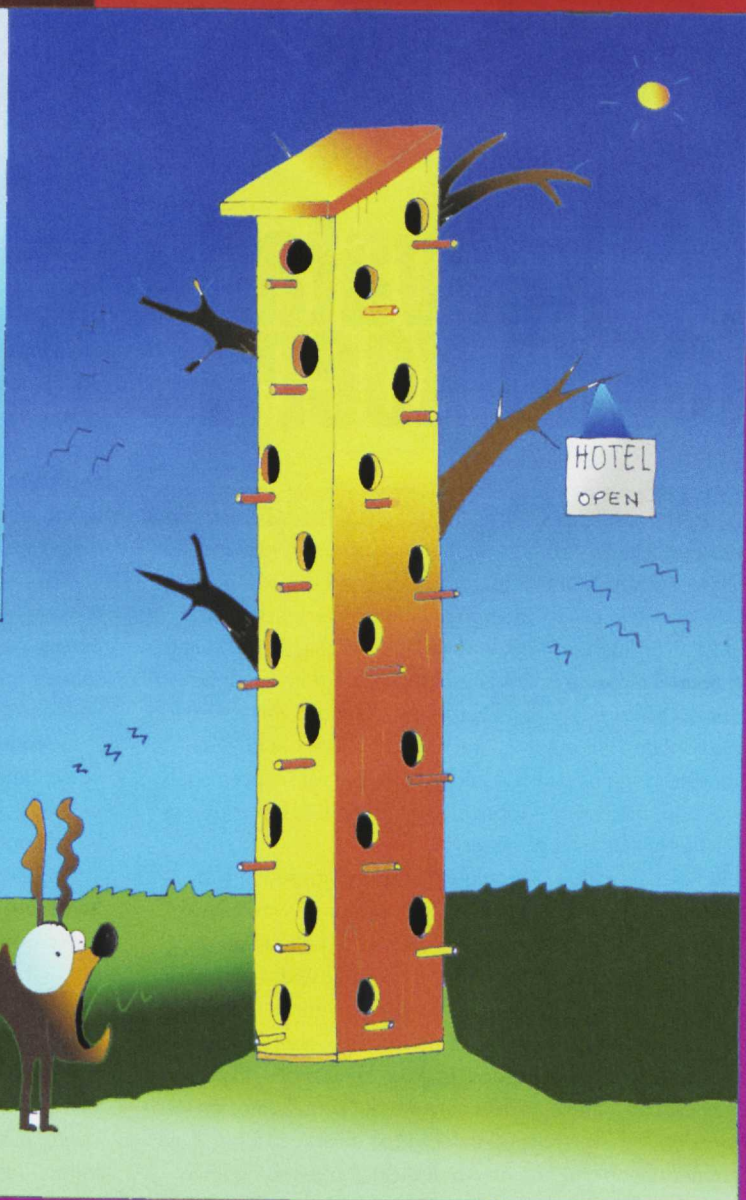
Parimatele auhinnaiks Rimonneit vikerkaare-Barbieid!

Maaletooja: **RIMONNE**

Barbie®

r
a
h
n
u

r
e
e
t
m
ä
n
g
e
l
-
j
u
s
e

Kuidas kasvatada tarka koera

„Ideed teha koerte spordisaal mõjutas

suuresti Eesti kliima – sombune, märg ja sopane sügis ning libe ja külm talv ei sobi koertele jalutamiseks. Labrador, lambakoer ja teised suured ja paksu karvaga neljajalgseid ei karda külma, kuid taksid või „taskukoerad“ upuvad lumme lihtsalt ära,“ ütleb **Reval Dreami** nimelise koerteklubi instruktor Ljudmila Džba, „Samas pole küsimus vaid halvas ilmas. Suur, aktiivne koer peab päevas kõndima vähemalt 10 km ning paraku ei ole tavaliselt peremeestel aega nii pikkade jalutuskäikude jaoks. Spordisaal on aga tõhus väljapääs – loom ei kaota oma füüsilist vormi, ei võta kaalus juurde ning püsib terve.“

Kuid Reval Dream'is ei tegelda vaid spordiga, seal on ka koertekool, kus loomad saavad nõu käitumistunde. Vaatasin ka ise üht sellist tundi pealt ning see muutis üsna palju minu arvamust koertest. Varem kartsin neid neljajalgseid, kuid seal nägin, et nad ei olegi alati kurjad. Iga loom on erineva iseloomu ja harjumustega ning nõuab seepärast individuaalset lähenemist. „Mõni koer tahab koju ega soovi õppida, teine ei allu hästi õpetamisele, on ka neid, kellele meeldib siin käia. Samas on tähtis ka instruktoriga roll – kas ta suudab loomaga ühist keelt leida. Kuid ka peremees peab näitama oma autoriteeti,“ kõneleb Ljudmila. On olnud koeri, kellega ei suudagi ühele lainele sattuda.

Kas koertekooli läbimine peaks olema kõigile koertele kohustuslik?

„Kui ma mäletan õigesti, siis 2006. aasta jaanuaris võeti Austrias vastu seadus, et kõik koerad, olgu nad suured või väikesed, paberitega või ilma, peavad läbima kuuletumise/käsitäitmise eksami. Muidugi on see eksam veidi lihtsustatud, loomade käest ei nõuta väga keerulisi asju, vaid just igapäevaelus vajalikku: peremehe kõrval kõndimine, võõraste suhtes reageerimine jne,“ vastab instruktor. „Eksamil kontrollitakse, kuidas reageerib loom jalgratturitele, kuidas läheb peremehega üle tee.“

Ljudmila ütleb, et säärane eksam oleks kasulik ka Eestis kõigile koertele, kuid siis peaks linn või riik mõtlema trennikohtadele. Ka jalutuskohti on vähe. Parkides on loomadega jalutamine keelatud. Need välisaiad, mis on mõnes kohas ehitatud, on liiga väikesed. Pealegi neid ei koristata ning seepärast ei tahagi peremehed oma loomadega seal käia. Terve koer võib seal haige koera väljaheidetest nakatuda. Kui tahetakse, et kõik koerad läbiks id dressuuri, tuleb luua selleks ka võimalused. Isegi instruktoritel on raske leida kohta tundide läbiviimiseks.

Kuid see, et koer pole kooli läbinud, ei tähenda, et ta ei peaks olema hästi kasvatatud. Kui võtad kutsika, siis tuleb juba eelnevalt otsustada, mida ta tohib ja mida mitte. Igas peres on ju oma tavad ja reeglid ning ka kutsikas peab neid järgima. Tähtis on reegleid mitte muuta. Loom ei mõista, kui oled kuus kuud lubanud tal voodisse ronida või laualt toitu võtta ning ühel päeval keelad äkki ära. See ajab ta segadusse. Paljud ei lubagi oma koertel kõõgis või magamistoas olla. Eks see ole igaühe oma valik.

Tuleks aga meeles pidada, et **ärähellitatud koeraga võivad tulevikus probleeme tekkida**. Sellised kutsad käivad ka koertekoolis, kus neid ümber kasvatada püütakse. „Tavaliselt hellitatakse väiksemaid koeri, kellest hakkab kergesti kahju, kes on eriti armsad. Inimestesse on kodeeritud programm, et laps kasvab 20. eluaastani ning seepärast tundub, et karvane sõber on alles laps. Kuid koerad saavad üsna kiiresti küpseks, umbes 1. eluaastaks, väiksema koera puhul ka 8.-9. kuul. Siis on peremees nõutu, miks koer äkki hambaid näitab ja teistmoodi käitub, sest inimene arvab, et loomal on veel ees pikk lapsepõlv ning piisavalt aega tema kasvatamiseks,“ ütleb instruktor.

Rolli mängib ka see, et väiksem loom paistab abituna, vajab rohkem hooldust. Kuid koerad oskavad seda ära kasutada. Kui peremees ei võta võimu oma kätte, siis teeb seda koer. Mida rohkem inimene järele annab, seda võimukamaks muutub loom, kuni peremees on autoriteedi kaotanud.

Seepärast tuleb oma eesmärgid järgida ning mitte alla anda. See ei tähenda, et loomaga tuleb olla karm, kuid mitte üleliia hellitada. Peremees peab ka oma käitumist pidevalt kontrollima, kui tahetakse, et koer kuulaks sõna.

Lõpetuseks paar nippi, kuidas käituda, kui kardad tänaval kõndivaid koeri.

Koerad tunnevad, kui neid kardetakse, ning see tekitab edasise huvi – kuidas inimene käitub, kui ma teda ründan. Tihti kutsuvad ka inimesed ise esile agressiivse käitumise. Näiteks siis, kui vehite kättega või karjute, arvab koer, et tahate rünnata ta peremeest.

Seepärast: kui kardad, siis tule tee pealt ära või mine puu taha peitu, ära astu peremehe ja koera vahele. Kui kohtad hulkuvat koera, kaitse samuti oma selga, sest tavaliselt ründavad nad just tagant. Tuleb jääda rahulikuks, koeraga tõsisel häälel rääkida.

Sten Roosi

muinasjutuvõistluse

tänavused laureaadid on selgunud!

Võistlustöid laekus kõvasti üle veerandtuhande ja kahjuks ei jätkunud kõigile headele kirjutajatele auhindu. Kuid harjutamine teeb meistriks ja loodetavasti jääb võistlus püsima, nii et tuleval aastal on kindlasti võitjate ring veelgi laiem!

Muinasjutuvõistluse žüriisse kuulusid nagu ikka Steni vanemad Ann ja Ants Roos, Leida Olszak ja Ülle Väljataga Eesti Lastekirjanduse Keskusest ning Hea Lapse toimetaja Leelo Tungal. Ja siin on siis tulemused!

I KOHT: LAURA RAAG Jõhvi Gümnaasiumist

II KOHT: TANEL SIMON Tallinna Kivimäe Põhikoolist

III KOHT: URMAS-VILLEM SUNDJA Paide Gümnaasiumist

ŽÜRI ERIAUHINNAD: ELLEN ANETT PÕLDMAA Simuna Koolist, MARGIT PAAT Haapsalu Linna Algkoolist, LILIAN TENNISBERG Pärnu Vanalinna Põhikoolist, ERICH LOOB Pärnu Sütevaka Gümnaasiumist, HELGA-JOHANNA KUUSLER ja MARKO PÕLDROOS Tallinna Kivimäe Põhikoolist.

ERGUTUSAUHINNAD võitsid: MARGARET PULK Pärnu Sütevaka Gümnaasiumist, MARIANNE SOKK Soontagast, LIISBETH KIRSS Pärnu Kuninga Tänava Põhikoolist, TÄIRI SÄÄSK Puurmani Gümnaasiumist, ÜLLAR SIKORA Haapsalu Sanatoorsest Internaatkoolist, ANDRE KÕIV Kalmetu Põhikoolist, MINNI SAAPER Saaremaa Ühisgümnaasiumist, CÄTHLY OJA Tartu Tamme Gümnaasiumist ja JÕGEVA ÜHISGÜMNAASIUMI 2b klass.

EESTI LASTEKIRJANDUSE KESKUSE EMAKEELE-AUHINNA saab MAARJA LAI Risti Põhikoolist, IT-auhinna saab ELIS RUUS Elva Gümnaasiumist.

LÄÄNEMAA LASTEKAITSE ÜHINGU auhinna saab GERDA EHA Kasari Põhikoolist, Taani KULTUURIINSTITUUDI auhinna pälvib ELEEN ÄNILANE Pärnu Vanalinna Põhikoolist.

HEA LAPSE ERIAUHINNAD saavad: ANTS SAKSAKULM Salme Põhikoolist, AANA-LIISA KASTE Jõgeva Ühisgümnaasiumist, SIIM SALLA Väike-Maarja Gümnaasiumist ja TOOMAS MAKEJEV Helme Sanatoorsst Internaatkoolist.

LEELO TUNGLA LOODUSE-eriauhind läheb LIIS DANILASELE SIMUNA Koolist.

MARET MARIPUU ERIAUHINNAD lähevad MARTIN VAHTRALE Kivimäe Põhikoolist ja KATRE-KARINA PIIRILE Nõmme Põhikoolist.

LEIDA OLSZAKI MAAMEHE ERIAUHINNA saab MIKK TUTT

Sadala Põhikoolist,

ÜLLE VÄLJATAGA KASSI-ERIAUHINNA võitis KATRIN PENT

Viluste Põhikoolist.

Auhindade üleandmine toimub 7. aprillil Tallinnas.

Õnniteme laureaatidele!

Tasapisi hakkame parimaid töid ajakirjas ka avaldama.

II preemia Kolm põrsakest 2. Hundi tagasitulek

Ükskord ammu-ammu elasid kolm põrsakest. Elasid nad kõik oma kivimajas ja hundi suutsid ka minema peletada. No aga kaua sa ikka seal toas passid! Hakkasid siis tasapisi oma nina ukse vahelt välja pistma.

Alguses õige väheke, siis juba rohkem ja kuna hundist polnud haisugi, siis tegi juba seitsmendal päeval esimene julge põrsake oma esimese ringi ümber maja. Veel veidi – ja juba tegidki põrsad endale aia ja peenramaa ja kaevugi kaevasid valmis. Aga hundi emapoolne onutär taks saatis hundile kirja, et põrsad juba täitsa julgelt hoovis ringi tatsavad. No aga hundil andis tagumik veel siiani tunda sellest keevast veest, kuhu ta korra maandunud oli. Aga mõte põrsavõileivast majoneesiga sundis ta siiski asju pakkima ja põrsakeste juurde sõitma. Luuras ta siis kõigi oma koledate kihvade, küüniste ja haisva suuga põrsakeste metsas ringi. Haudus teine miskit kavalat plaani, kuidas kena põrsast kätte saada. Nagu vanu aegu meelde tuletades proovis ta ühel ööl maja ümber puhuda! Aastad polnud siiski tellistest jagu saanud ja ainult üks vihane ämblik ronis kivipraost välja, vaadates hundi sellise näoga, nagu peaks see olema hoopis hullumajas, mitte metsas.

Siis tuli hundile tema arvates geniaalne mõte. Nimelt oli tal plaanis majale pomm alla panna, et see siis minema lendaks ja põrsakesed oleksid siis ilma majata kaitsetud. Selle peale hundu muidugi ei tulnud, et põrsastest jäöks alles ainult verivorst majakastmes!

No mõtles susi mis ta mõtles, aga paremat plaani tal polnud. Lasigi siis vanal sõbral veidi C4 otsida ja lubas hiljem selle eest maksta. Kaevast teine mitu head päeva, enne kui kõik selle kraami maja alla ära sai maetud. Juhtmed külge – ja käiski hirmus kõmakas! Õnneks olid põrsad aga samal ajal Selveris ja ka hunt ei saanud surma. Nimelt lendas ta kõrge kaarega üle metsade ja kungaste. Seda juhtus nägema üks loomaspetsialist, kes oli näinud küll lendoravaid ja muid säherdusi vigureid, kuid lendavat hundi nägi esimest korda. Lasi siis hundi kinni püüda ja uurimisele viia, et mis imenikerdis see susi siis on, et ta lennata suudab.

Põrsakesed ehtasid endale uue ja suurema kivimaja ja kui hunt vahepeal ää pole surnud, siis uuritakse teda siiaani.

Tanel Simon Tallinna Kivimäe Põhikooli 9. klassist

Hea Lapse tüdrukupreemia Kandilised munad

Kord juhtunud Kandi talus selline lugu. Nimelt oli kätte jõudnud järjekordne pühapäev. Ja nagu ikka, ootas pererahvas hommikusöögiks ka seekord pannkooke. Pere-ema seadis põlle ette, võttis lauale paraja suurusega kausi ning haaras munade järele. Ta luges lauale neli muna...

Kuid mis nüüd toimus, sellest ei saanud ei pere-ema ega koogitegu uudistama tulnud peremeeski korrapealt aru. Munad hakkasid nagu nõiaväl veerema! Küll haaras pere-ema nii esimese, teise kui ka neljanda järele, kuid need veeresid kus seda ja teist... ja siis pots-pots laualt maha kukkudes katki nad olidki! Seda hetke pealt näinud Kandi talu peremees Einstein ei suutnud lausuda musta ega valget, vaatas oma uuriva pilguga toimunut ja jäi mõttesse...

Perenaine oli samuti segaduses, sest ka järgmised munad veeresid kausist mööda. Ei suutnud ta veel sõnagi lausuda, kui nägi peremeest nagist mütsi haaramas ja otsejoores Kandi talu kanala suunas sammumas. Äkki tuli Einsteinile vist midagi väga

tähtsat meelde, sest mees peatus, keeras otsustava sammuga tagasi, rühkis tuppa, otsis paberi ja pliitsi välja ning läks tulnud teed tagasi.

„Vaat, mis ma välja mõtlesin! Munad olgu kandilised!“ avastas Einstein. Ta tegi paberile kriips-kraaps kandilise muna joonised ja kordas ikka uuesti sedasama lauset.

Aga kuidas nõuda Kandi talu kanadelt kandiliste munade munemist?

„Vaat, mis ma avastasin! Munad tuleb mune-da kandilistesse vormidesse!“ hõikis Einstein. Ta tegi paberile kriips-kraaps kandilise vormi joonised ja kordas ikka uuesti sedasama lauset.

Perenaine oli tõelises hämmingus, sest tundus, et peremehega ei olnud kõik korras. Ta hakkas hädaldama ja õiendama ning arvas Einsteinil lausa palaviku olevat. Sellepeale käskis avastaja oma eidel kohemaid nägu kodu poole pöörata, ja mida kiiremini, seda parem!

Sest üks kana sättis end kohemaid munema ja Einsteinil oli vaja kandilised vormid kuuris kokku lüüa ning kanadele alla sokutada.

Ta läkski kandilisi vorme meisterdama. Õnneks sai mees need õigeks ajaks valmis ja suskas munejatele alla.

Sedamaid munes kana oma muna kandilisse vormi. Sama juhtus ka teiste munejate kanadega. Einstein ajas silmad nii suureks kui vähegi võimalik ja karjus oma lauset: „Vaat, mis ma avastasin! Munad kõik kandilised!“

Kandi talu peremees hüppas suurest rõõmusest ja kordas ikka sedasama lauset.

Aeg läks ja varsti koorus esimesest kandilistest munast ka kandiline tibu! Temast kasvas esimene kandiline kana ja nimeks sai talle

Kandilla. Einsteinil ei olnud enam vaja vormidega jamada, sest Kandilla munes ainult kandilisi mune. Ja neist koorusid ainult kandilised tibukesed, keda Einstein hellitavalt Kandillakesteks kutsus. Kandillal oli palju tööd! Ta siblis ja toitits Kandillakesi...

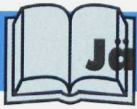
Ühel päeval oli tulemas suur maameestemess. Nüüd oli Kandi talu pererahval kiire, sest taheti Kandilla ja Kandillakesed messile viia. Perenaine oli pununud ka kandilise korvi, kuhu loomulikult kandilised munad pakiti ja samuti messile viidi.

Nüüd polnud kellelgi enam muret, et munad veerema hakkavad – vastupidi, nad seisid täpselt nii, nagu Einstein nad näituseleil ladus.

Maamessil oli palju rahvast, iseäranis palju trügimist oli Kandi talu kandiliste munade leti juures. Muidugi oli peremees Einstein uhke oma leiutise üle. Ta haaras Kandilla ja Kandillakesed kaenlasse, kui kaameramehed teda pildistama tulid. Ja mis kõige tähtsam: munad kuulutati eestisõbralikeks ning kui Einsteinilt uuriti tema firmasaladuse kohta, siis otsustas leiutaja, et see jääb küll ainult tema ja ta kanade vahele.

Ja sellest ajast peale tehakse Kandi talus alati pühapäeviti kandilistest munadest kooki.

Aana-Liisa Kaste
Jõgeva Ühisgümnaasiumi 4. klassist

TEA täidab raamaturiiuleid

Kui Hando Runnel ühes oma luuletuses nõudis, et maa tuleb täita lastega, siis kirjastus TEA on võtnud nõuks laste maailma täita raamatutega. Enne aastavahetust sai alguse tervelt 3 uut lasteraamatut: **Lapse oma juturaamat, TEA lastejuttude varalaegas ja TEA lasteluule varalaegas.** Kõik kolm sarja avaldavad eesti lastekirjanike loomingut. Mis nüüd viga raamaturiiuleid sisustada: igal sarjal on oma formaat ja värvikaid ning rikkalikku kujundusega köiteid on kerge ritta seada!

Ira Lemberi "Prillmadu" on läbilõige kirjaniku loodusluulest läbi aastate. **Raivo Järvi** illustreeritud raamatus leiab nii tuntuid kui ka päris uusi salme, näiteks väikese kevadise võilillelaulu:

Võilill passib
parajat tuult,
et läheks lahti
helbesaluut.

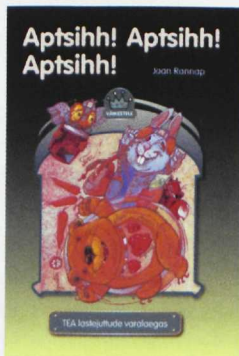

Sama lill saab sõna ka **Heljo Männi** luulekogus "Keelekiik", mille pildid tegi **Kirke Kangro**.

Olen rohupäike,
väike maad ligi lõõm.
Olen elu ja ilu,
puhas silmarõõm.

Jaan Rannapi "Aptsihh! Aptsihh! Aptsihh!" on aga juturaamat mudilastele, mida on kindlasti suurematelgi tore lugeda, sest nagu ikka, armastab onu Jaan head huumorit, olgu siis tegu laste või loomadega. Aevastajateks on seekord aga hoopis kummisäärrikud. Kuidas ja miks, seda lugege juba raamatust. Vahvad pildid on lugude juurde joonistanud **Piret Mildeberg**.

Tänapäev kõnetab tänapäeva noori

Kirjastus Tänapäev jätkab oma noorsooromaanivõistluse võidutööde avaldamist. **Kamille Saabre** "Mu kuninganna" kangelased pole eestlased, vaid kaks eri maailma kuuluvat noort. Kairo haiglas praktikal olev Malika on moslemineiu, kelle ainsaks unistuseks on esialgu see, et teda kosiks korralik mees – tunnete ei oska tütarlaps mõeldagi. Juhus – või siis saatus – viib Malika aga kokku Jäveitslase Patrikuga, ning mõlema noore elu on korruga pahupidi pööratud. Raamatus on palju romantikat, seiklusi ning peaaegu et filmilikku põnevust.

SAABRE KAMILLE
Lühikesele ühele loole saaga muu maailma hääli "Mu kuninganna" kirjastus Tänapäev on pühendanud veel paar kuud oma noorte ettevalmistamiseks. Täna on vastavõistluse järele jäänud kolm viimast finalistit. Üheksa kuu eelne võitja Kirke Kangro võitis aga võistluse teinud parima luuletuse. Täna avaldame ka kolme sarja võitjate ühele loole saaga muu maailma hääli. Kõik kolm sarja avaldavad eesti lastekirjanike loomingut. Mis nüüd viga raamaturiiuleid sisustada: igal sarjal on oma formaat ja värvikaid ning rikkalikku kujundusega köiteid on kerge ritta seada!

Ketlik Priilinna "Maarjamäe kägu" paja- tab koolitüdrukust, kellele vanemad seitse- teist aastat ja üksteist kuud tagasi panid nimeks Marja-Liis ja kes pole rahul ei oma väli- muse, suhtlemisuskuse, teadmiste ega ka keha- kaaluga. Ka oma vanemast õest Susannast pole Marja-Liis just vaimustatud ning kuna ta on koos perega äsja Tartust Tallinna kolunud, siis tunneb ta ennast väga üksikuna ka koolis. On ainult üks olevus, kes tüdrukust näib hoolivat: see on Tuks, kellega Marja-Liis käib jalutamas ka kõige koledama koerailmaga. Nagu paljud teismelised, nii püüab ka Marja-Liis leida sõpra interneti kaudu, ning see läheb tal lausa muinasjutuliselt hästi korda. Kuid kui Marja-Liisi ja netist leitud Martini lugu olnuks suisa meelak- kumine, siis poleks noor autor seda raamatut hakanud kirjutama. Nii et kolmanda auhinna väärilist "Maarjamäe kägu" avades val- mistu koos peategelasega ka kurvastama ja pabistama!

PRIILINNA KETLIN
Täna avaldame ka kolme sarja võitjate ühele loole saaga muu maailma hääli. Kõik kolm sarja avaldavad eesti lastekirjanike loomingut. Mis nüüd viga raamaturiiuleid sisustada: igal sarjal on oma formaat ja värvikaid ning rikkalikku kujundusega köiteid on kerge ritta seada!

Terava keelega looma- aiadirektor ja pestud hammastega loomad

Kirjastus Koolibri ilmutas vahva ja vaimuka loomaraamatu: **Wiesner/Müller / Mattei** "Kas loomad pesevad hambaid? Ja teisisigi küsimusi loomaia direktorile". Henning Wiesner on Müncheni loomaia direktor ning oskab – nagu meie loodusemehed Mati Kaal ja Aleksei Turovskigi – vastata ka kõige keerulisematele loomi puudutavatele küsi- mustele. Kui tahad teada, kas põdrad musitavad ja miks kilpkonn juba noorelt kortsus on, siis võta kindlasti see raamat pikku! Lood on kirja pandud ühtaegu targalt ja lõbusalt ning **Walli Mülleri** illustratsioonid on omaette kunstiväärts. Ega teost oleks muidu mullusel Bologna ülemaailmse lasteraamatumessi võitjaks tunnista- tud! Raamatu on tõlkinud Virve Kaal ning asjatundliku toimetaja- pilguga üle vaadanud Wiesneri Tallinna kolleeg, meie loomaia direktor Mati Kaal. Seda loomad loeksid! Lapsed ja loodushuvilised täiskasvanud loevad niikuinii.

Tee ise lihavõtteid!

Lihavõtete ajal kaunistame sageli oma elamise erinevate kaunistustega, kuid poest ostetud asjad on ju kõigil ühesugused. Miks mitte ise midagi vahvat ning ainulaadset oma koju meistendada?

Munadepühade küünlakompositsiooni tegemiseks läheb vaja:

- küünalt (munakujulist või ümmargust)
- rohelist nõõri, niiti, paela, vms.
- pappi
- head liimi (nt. kuumliim)
- kaunistuselementideks kipsist, savist või puust jätkud, kanad, tibud
- mõned suled

Kõigepealt lõika papist välja alus, millele hakkad kompositsiooni püstitama. Aluse võid lõigata ümmarguseks, ruuduliseks või loomakujuliseks! Seejärel liimi aluse külge küünal, mille ümber oled keeranud rohelist nõõri, paela või lõnga. Et nõõr paremini küünlale kinnitaks, tuleks küünal liimiseks teha. Nüüd liimi küünlale külge kas mõni tibu, kana või jännes. Kaunista alus sulgede, väikese kujukeste või sädelusega. Ja ongi valmis!

NB! Tegu on dekoratiivküünlaga, mida ei tohi ilma vanemate

juuresolekut põlema panna, muidu võivad nõõr ja paber põlema süttida!

Munadepühadekaart

Et teha üks hästi lihtne, kuid samas ilus ja ainulaadne munadepühadekaart, läheb sul tarvis:

- pappi
- PVA-liimi
- veetopsi ja pintslit
- salvrätikut

Kõigepealt tuleks eemaldada salvrätikul üleliigsed valged kihid, et pildiga salvrätik oleks õhem. Seejärel lahjenda topsis PVA liim ja vesi (liimi 1 osa, vett 2 osa). Väga palju liimi ei ole vaja segada – piisab veerandist topsist. Nüüd võta postkaardi-mõõtu papitükk. Pane selle peale muna-pühadeteemaline salvrätik. Kasta pintsel PVA-vette ja hakka mööda salvrätikut pintseldama (ettevaatlike tõmmetega, sest salfa on õhuke). Ürita kõik tekkinud õhumullid pintsliga siluda. Jäta kaart mõneks tunniks kuivama. Kuni kaart on märg, võib sinna lisada natuke sädelust. Kuivanud kaart murra kokku ning soovi korral liimi veel midagi juurde (suled, puust kujuke).

Anneli Orgusaar

Gwen Stefani — mitmekülgse särava täht

Grete Marjapuu, Mari Mets ja veel mõned Gweni austajad soovisid oma lemmikut teistelegi tutvustada. Igaihe saadetest võis leida midagi erinevat! Aga eks ole ka Gwen Stefani ise väga mitmekesine artist!

Gwen Renee Stefani

sündis 3. oktoobril 1969 USA-s, California osariigis asuvas Fullertoni linnas. Esimese eesnime andis talle ema, kelle lemmikraamatuks lapsekandmise ajal oli 1968. aasta menuromaan "Lennujaam", kus tegutses sümpaatne Gweni-nimeline stjuuardess. Renee nime võtsid tüdruku vanemad aga laulust "Walk Away Renee". Gwenil on õde nimega Jill ja kaks venda – Todd ja Eric.

Muusika juurde viis tüdruku vend Eric, kes oli ansambli No Doubt klahvpillimängija. Muide, hiljem lahkus Eric bändist, et lüüa kampa populaarse multikasarija "Simpsonid" tegijatega. Gwen tutvus No Doubti muusikute Tom Dumonti, Tony Kanali ja Adrian Youngiga ning 18-aastasena sai temast bändi liige. Paljud oma laulud on Gwen pühendanud romaanile, mis kestis vahelduva eduga tema ja Tony vahel peaaegu kaheksa aastat. Ka suhete katkemine andis inspiratsiooni uute laulude loomiseks!

No Doubti kolmanda albumi, 1995 ilmunud "Tragic Kingdom" kaanel võib näha punases kleidis Gweni, kes pole pooltki nii omapärane ja stiilne kui praegu, kuid huvitav on ta sellegipoolest. See album saavutas märksa suuremat edu kui No Doubti varasemad plaadid: "No Doubt" (1992) ja "The Beacon Street Collection" (1993). "Tragic Kingdomi" tegemisele pühendati ka peaaegu kolm aastat. Kuulsaks saanud singlid "Just a Girl" ja "Spiderwebs" tagasid albumile suure müügi-
edu: üle maailma läks kaubaks 15 miljonit eksemplari!

No Doubt oli tegev 17 aastat ja lõpetas esinemise 2004. aasta juulis Santa Barbaras.

Gwen oli juba bändis lauldes teinud koostööd ka elektronmuusiku Mobi, räppar Eve '1 ja teistega, No Doubti lagunedes aga käis ta bassimehele Tony Kanalile (kellega ta suhted olid jäänud vaatamata tormilisele minevikule väga sõbralikeks) välja uue sooloprojekti idee. Projekti tõmmati kaasa ka vana sõber ja hittlugude autor Linda Perry, kes andis rohkem

lihvi tantsulisusele. Kaasa tõmmati veel hulk teisi tuntud artiste: Dr Dre, The Neptunes, Dallas Austin, Andre 3000, Nellee, Hooper, Jimmy Jam ja Terry Lewis. Esimene tantsusingle ilmus 6. novembril 2004, ning selle video vallutas kohe kogu MTV. 23. novembril 2004 jõudis publikuni Gweni esimene album "Love. Angel. Music. Baby". Koos Gweniga esinesid Harajuku-tüdrukud – Jaapani klubinooruse imidžiga neid, kes said kohe populaarseks, kuigi leidis ka selliseid kriitikuid, kes leidsid, et Stefani saatjate jaapanipärasus tundus väga võltsina. Oma nime said neid Tokyos asuva Harajuku raudteejaama järgi, kus paiknevad kohalike ostuhimuliste teismeliste lemmikpoed. Album saavutas edu: esimese nädalaga müüdi 309 000 plaati.

Ka Gweni teine album, 2006. aasta 05. detsembril ilmunud soloalbum "The Sweet Escape", mille muusikat aitasid täiustada Akon, Tony Kanal, Nellee Hooper, Sean Garrett, Swizz Beatz, Dave Stewart ja Tim Rice-Oxley bändist Keane, võeti vastu suure huviga. Albumit tutvustamaks korraldab Gwen koos Harajuku-tüdrukutega suurema kontsertreisi, mis kulgeb läbi Põhja- ja Kesk-Ameerika ja Austraalia ning jõuab otsaga Euroopassegi. Turnee on planeeritud just aprillikuusse.

Gwen Stefani eraelust veel nii palju, et 2002. aastal abiellus ta Gavin

Rossdale'iga bändist Bush ja nende 26. mail 2006 sündinud poeg sai nimeks Kingston James McGregor Rossdale.

Veel on Gwen Stefani esinenud filmides, millest kõige kuulsam oli Jean Harlowi roll Scorsese filmis "Aviaator". Hoopis teisest ooperist on aga lauljataritöö disainerina: nimelt lõi Gwen oma moekollektsiooni L.A.M.B., millesse kuuluvad lisaks rõivastele ka käekotid ja muud lisandid. Tony Kanal

annetas Gwenile röntgenipildi oma murtud sõrmeluust – sellega kaunistas energiline moelooja oma T-särgisarja. Hewlett-Packardi firma jaoks kujundas Stefani Harajuku-armsatajate teemalise kaamera ja eelmise aasta lõpus valmis tema käe all moenukkude sari "Love. Angel. Music. Baby".

Seitsmel korral on Gwen Stefani olnud ka Grammy auhinna nominendiks, kuid võitis selle preemia vaid 2002. aastal parima räp-laulu eest. Laulu pealkiri on "Let Me Blow Ya Mind". Kuid Stefaniil on energiat veel mitmete Grammyde püüdmiseks!

☛ Koos Gweniga esinesid Harajuku-tüdrukud — Jaapani klubinooruse imidžiga neid, kes said kohe populaarseks, kuigi leidis ka selliseid kriitikuid, kes leidsid, et Stefani saatjate jaapanipärasus tundus väga võltsina. ☛

Jüri Nael oli noorukina naaskel!

Jüri Naela nimi on tuttav igapäevale, kes vähegi kaasaegsetele tantsudele silma heitnud. Aastaid juhtis ta Koolitantsu ettevõtmisi, millest on ajapikku kasvanud lausa supertantsu-üritus, talvel võis teda näha tele-ekraanidel staaritantsude žüriis, nüüd aga vaatavad tema poole sajad superstaariks pürgijad – kes lootusrikkalt, kes ehk kerge solvumisega... Koos Aigi Vahinguga juhtib Jüri Eesti superstaari otsinguid. Triibu-Liine seekord supertaariks ei kandideerinud, seepärast pole karta, et tema küsimused Jürile pole esitatud pugemise mõttes. Niisiis...

🔥 Kui sa žüriis ei istuks, kas siis oleksid äkki ise ka superstaariks pürginud?

Jüri (võtab endale naerdes natuke mõtlemisaega): Hahahaha – praegu kindlasti mitte, sest tegemist on mul niigi ülearu. Aga kui oleksin 16-17aastane, siis prooviksin kindlasti koos sõprade pundiga – oleksin vast nende seas, kelle laulmise arvel televaatajad saaksid nalja visata! Kandidaate on palju ja supertaari tiitel on mõeldud ainult ühele, nii et päris paljud andekad noored saavad igas voorus kõvasti haiget – mida andekam, seda valusam see pettumus on. Aga tegelikult usun, et see konkurss toob päevavalgele palju noori andeid nagu omal ajal "Kaks takti ette". Mõni pöörub sellega, et on valinud vale laulu, mõnel on vaja veel liikumisega tegelda – aga kindlasti saavad tegelikeks staarideks vähemalt 3-4 andekat inimest, kuigi ametlikust tiitlist jäävad nad ilma.

Mina võtsin verinoorena osa kõikvõimalikest võistlustest ja üritustest, alates Enelini moekoolist, jätkates luulestuudiotega ja lõpetades kooliteatri tegemisega.

🔥 Balletikooli ei jõudnud?

Kahjuks mitte, koreograafiakooli tuleb minna juba 3. – 4. klassis, tollal aga õppisin mina veel Viljandis: algul Paalalinna Gümnaasiumis, siis Valuoja Põhikoolis ja keskkoolidiplomi sain C. R. Jakobsoni Gümnaasiumis. Õppisin, muide, füüsika-matemaatikakallakuga klassis, kuhu meelitas mind üks tüdruk, kes oli küll reaalainetes läbi-lõhki viieline, aga pelgas üksi eriklassi minna. Minule reaalaained eriti ei meeldinud, kuid sain siiski kooli lõpuni nendega hakkama – aga see tüdruk loobus juba kolme kuu pärast... Teatrit sai keskkoolis kõvasti tehtud, kavas oli hakata näitlejaks. Aga üks Viljandi Kultuurikolledži neiu leidis mu esinemist vaadates, et võiksin hakata nende õhtustes tantsutundides käima, ja seal läks mul päris kenasti. Aga ega ma näitlemise mõtet maha matnud ka siis, kui õppisin juba Viljandi Kultuuriakadeemias. Olin kõva tegija ka rahvatantsudes ja Kungla tantsutrupiga käisin igasugustel folkloorifestivalidel. Hispaaniast tulin koguni kipsis koju: ei tahtnud hispaanlastele flamencos alla vanduda... Arstid ennustasid, et tantsida ma enam ei saa – aga just tantsukeeld pani mind mõtlema sellele, kui tähtis asi minu elus on tants. Ja kui jälle „jalad alla“ sain, tuli kallale tantsuivalus. Õeldi, et just kahe viimase aastaga tegin arengus tohutu hüppe...

🔥 Koolitantsu juhtimisest oled loobunud?

Jah – 6 aastat sai seda vaimustusega tehtud, kuid Inglismaale õppima minnes andsin juhtimise noorematele üle. Tundsin, et pean ennast täiendama : mitu aastat järjest nii Eestis, Soomes kui Rootsis töötades kartsin, et hakkam ennast kordama. Poolteist aastat Londonis, Labani Tantsuakadeemia magistrantuuris olid mulle väga tähtsad nii silmade kui uste avane-miseks... Ja Koolitantsuga on noored suurepäraselt hakkama saanud: hiljuti žüriis olles sattusin vaimustusse nende leidlikkusest ja heast füüsilisest ettevalmistusest. Uskumatult palju on koolitantsijate seas andekaid poisse!

🔥 Kas sul on lähiajal kavas mõni uus ja vapustav lavastus?

Tahaksin lavastamises pisukese pausi teha: mullu sai järjest tehtud väga palju tööd: olin "Fame 'i" lavastajaks ja koreograafiks mitme lavastuse juures: "Chess", "Nafta", "Romeo ja Julia", "Tuhkatriinu"... Praegu on mul tegemist veel ka Tallinna Ülikooli koreograafiaosakonna juhtimisega ja Muusikaakadeemia Lavakunstikoolis õpetan samuti. Noori õpetades tunned, et ise õpid ja avastad ise ka midagi.

Kõige toredam on see, et Jüri Nael ei ole kade: mida ta ise on õppinud ja avastanud, seda näitab ta lahkesti ka publikule.

Tähelepanu, täheuurijad! Ootame hiljemalt **5. maiks** teie joonistusi teemal „**Minu superstaar!**“! Parimate joonistajate vahel loosime välja auhinnad, mille paneb välja TV3!

LEGO

EXO-FORCE

www.exo-force.com

Lahing Kuldse Linna pärast. EXO-FORCE tiim on salajasel missioonil legendaarses Kuldses Linnas. Linna kohta levib legend, et seal on peidus informatsioon võimsa väe kohta, mis hävitab iga vaenlase. Robotid aga, luurates EXO-FORCE meeskonna järel, on selle legendiga samuti kursis ja tunnevad omakorda huvi võitmata väe vastu. Kes iganes kontrollib Kuldset Linna, see kontrollib ka erilist superväge – võitlus on alanud! Liitu EXO-FORCE meeskonnaga [www.EXO-FORCE.com!](http://www.EXO-FORCE.com)

8102

8103

8104

8105

**OSALE
JA VÕIDA!**

Saada talong õige vastusega enne
5. maid aadressil: Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146.

Mis on kahe õhus lendava ja võitleva masina nimetus?
Tähista õiged vastused ristiga.

8102 8103 8104 8105

Nimi: _____

Aadress: _____

P E B 2007,4
2 E 1378

RAK

Siin nad on - Littlest Pet Shop`i pisikesed lemmikloomad!

Armsad loomakesed, kes toovad päikest ja silmarõõmu igasse päeva. Nad liigutavad armsasti oma pead ja nendega on nii tore mängida. Ja vaata kui palju neid on! Kogu kokku kõik need imearmsad sõbrakesed ja loo oma Littlest Pet Shopi pisikeste lemmikloomade kollektsioon.

Anvol

www.anvol.ee